

Chương 1

Trên đường đưa Như về, Như có cảm tưởng Phục muốn nói với Như chuyện gì đó. Như không hỏi , Khi Phục dừng xe lại ở ngay đầu ngõ, Như vén áo bước xuống :

- Anh về!

Phục cười gượng gạo:

- Anh muốn nhìn theo Như vào nhà.

Như lắc nhẹ mái tóc , mỉm cười quay bước vào ngõ . Phục chợt gọi :

- Như.

Như quay lại:

- Gì thế?

- Thôi, Như vào đi.

Như lườm Phục:

- Vớ vẩn quá.

Phục cười lặng thinh , Như bước như chạy vào nhà. Nàng nhìn thấy Hưng đứng hút thuốc ở cửa . Điều thuốc chỉ còn một mẩu ngắn, gần sát lên môi chàng.

- Chà, đi chơi kỹ nhỉ?

Hưng nói, Như cười bằng ánh mắt thân thiết:

- Em đi xi nê với Phục.

Hưng nheo mắt:

- Anh biết rồi, khỏi khai.

Như bấu môi:

- Ai khai bao giờ. Em chỉ nói thế... sợ anh tưởng lầm em đi chơi lãng nhăng.

Hưng bật cười:

- Con nhỏ này đến hay, anh có nói gì đâu mà cô đánh chính loạn cả lên thế. Anh biết em đi chơi với Phục mà. Với lại, chiều nay đẹp, lại cuối tuần nữa . Không đi chơi với bồ chả lẽ ở nhà... chờ anh à . Phải không?

Như hơi nhả mặt , nàng hỏi Hưng:

- Anh đến lâu chưa?

- Lâu rồi.

- Máy giờ?

- Sáu giờ. Ăn cơm ở đây.

Như cười:

- Chờ em lên thay áo đã nhé.

Hưng nói:

- Anh định về đây.

- Chờ em đã. Chị Hà đâu anh?

- Cũng đi chơi với bồ như em , đã về đâu.

Như chớp mắt:

- Lúc em đi chị ấy vẫn còn ngủ trưa.

Hưng nhún vai:

- Nhà có hai cô gái lớn rủ nhau đi hết. Mẹ mới than với anh hồi chiều.

Như cười băng quơ . Nàng lên phòng thay nhanh bộ quần áo trên người ra, và mặc bộ đồ ngắn sát tay . Như vào phòng tắm úp mặt vào lavabo cho nước tràn lên mặt. Nước mát thật dễ chịu . Như muốn giữ mãi hơi nước trên mặt nàng. Một lát Như trở ra, những giọt nước còn đọng lại trên chân tóc mai lấm tẩm. Nàng xuống nhà thấy Hưng đang ngồi dựa đầu lên thành ghế salon, như ngủ . Nàng gọi:

- Anh Hưng.

Hưng gật đầu:

- Gì vậy?

- Anh ngủ?

- Không.
- Sao nhắm mắt?
- Nhắm một tí cho đỡ mỏi , ngủ đâu.

Như ngồi xuống cạnh Hưng:

- Anh có vẻ mệt thật. Có chuyện gì nói cho em nghe không?

Hưng lắc đầu:

- Em nghe làm sao nổi chuyện của anh.

Như bĩu môi:

- Ngon nhỉ.
- Ngon gì?
- Làm như chuyện của anh ghê gớm lắm vậy.

Hưng gật gù:

- Chứ sao không?
- Cái chị đánh má hồng thật đậm của anh đâu rồi?

Hưng cười:

- Đừng gọi là “cái chị” , nghe kỳ lắm Như.

Như lắc đầu bướng bỉnh:

- Em thích gọi như thế.

Hưng nói:

- Anh đề nghị em nên gọi là “cái Phượng” nghe đỡ chướng hơn.

Như tròn mắt :

- Gọi thế anh giận em chết. Bỏ anh cũng như chị em mà.

Hưng nhướn mắt nhìn Như:

- Em thấy Phượng thoa má hồng đậm lắm hả?

Như gật:

- Đỏ rực trong phát chói mắt . Anh đi với chị ấy hoài mà không biết à ?

- Không.

- Tại anh thấy đẹp.

Hung lắc đầu:

- Anh chẳng thấy gì cả.

- Bộ em nói dối?

- Không phải . Tại anh vô tình không để ý đó.

Như lờm Hung :

- Chẳng ai như anh . Bỏ mình mà không để ý gì hết.

Hung nheo mắt :

- Ai nói với Như , Phượng là bồ anh ?

- Em nói.

- Em nói... lu lu nói tin.

Như đẩy lên :

- Anh ăn nói bừa bãi ghê , dám ví em với con lu lu.

Hung cười cười:

- Thôi , bỏ chuyện cô má hồng thật đậm ấy đi . Nói chuyện Như nghe.

Như ngồi sát lại Hung:

- Chuyện Như và Phục nhé?

- Ủ.

- Bắt đầu thế nào bây giờ nhỉ ?

- Thì bằng một cuộc hẹn. Ở đâu, lúc mấy giờ ?

Như cười:

- Ở ngay đầu ngõ, ba giờ chiều này. Phục đón em , hai đứa đi xi nê rồi ra bát phở vài vòng, chui vào tiệm kem ngồi rồi về.

- Chưa ăn gì hết à.

- Có, ăn phở.

Hung nhăn mặt:

- Ăn phở làm sao đủ no?

Như chớp mắt:

- Phục còn đi học, đâu có tiền nhiều mà đòi đi nhà hàng.

Hung cười nhẹ:

- Ủ nhỉ, anh quên. Khi yêu nhau, người ta ăn một tô phở cũng no chán rồi.

Như ngồi im, không nhìn Hung. Hung châm một điếu thuốc thơm. Mùi thuốc không gợi nhớ cho Như một cảm giác nào cả vì Phục không hút thuốc. Vì Như yêu Phục từ năm cuối trung học của chàng . Phục vừa vào khoa học trong lúc Như bắt đầu lên đệ nhất. Hai người cùng học chung lớp sinh ngữ. Hai người ít đi chơi với nhau . Phục không biết hút thuốc lá như các bạn trai của Phục, Như thì không quan tâm đến chuyện đó . Nhưng Hảo , bạn Như thường bảo:

- Mi phải tập cho hấn hút thuốc.

- Để làm gì?

- Để cho có vẻ... đàn ông.

- Kỳ vậy?

- Ủ.

Hảo còn nói : Phục có vẻ yêu Như thật, nhưng Hảo vẫn nghi ngờ hấn yêu hời hợt.

Như chỉ cười . Ít ra, trong thời gian này, Như chỉ vừa mới yêu Phục nên không phải nghi ngờ lung tung , không phải đắn đo suy nghĩ gì đến tương lai cả. Chỉ mới yêu nhau để thấy hương vị của những buổi hẹn hò, những ánh mắt đam mê, thế thôi . Không nghĩ gì xa hơn những điều đó.

Như hỏi Hung:

- Anh có ý kiến gì về Phục không?

Hung lắc đầu:

- Không. Anh ít có ý kiến.

- Anh lười!

- Chắc vậy.

Như nói:

- Anh lười cả với tình yêu . Bao nhiêu người con gái đi qua đời anh rồi mà anh vẫn không giữ được ai.

Hung so vai:

- Đâu phải lỗi tại anh.

Như mím môi:

- Tại anh.

- Như không hiểu anh rồi . Những người con gái đó không yêu anh.

Như cãi:

- Anh nói vậy, không yêu mà đi chơi với nhau thân mật thế.

Hung cười nhẹ:

- Đôi khi còn thân mật hơn thế nữa mà không phải do tình yêu đó Như . Như còn nhỏ và coi tình yêu quan trọng quá nên Như sung sướng.

Như nhướn mắt:

- Em chỉ nghĩ khi mình thích một người con trai nào đó mình mới nói chuyện với họ, và khi mình yêu họ rồi mình mới đi chơi, đi ăn uống thân mật.

- Lý tưởng!

Hung nói . Như gật đầu:

- Phải lý tưởng chứ anh.

- Anh hết tuổi đó rồi.

- Thế nên anh không có tình yêu?

- Không hẳn thế. Em có cảm thấy hạnh phúc và sung sướng khi ở bên Phục không?

Như ngập ngừng:

- Em chưa tưởng tượng ra được khuôn mặt hạnh phúc. Có điều mỗi lần gặp Phục, đi chơi với Phục em thấy vui vui thích thích.

Hung chợt nhìn đắm đắm lên khuôn mặt Như:

- Như thế là tình yêu, phải không?

Như cười xòa:

- Em thì nghĩ có lẽ là tình yêu, vì bạn bè em đều gán ép , trêu đùa em với Phục. Bạn bè em chỉ nói đến Phục với em và cũng chỉ nhìn thấy Phục đón đưa em mỗi chiều tan học về mà thôi.

Hung cũng cười:

- Có chuyện gì nói với anh nữa không, anh về đây.

Như hỏi:

- Sao hôm nay anh có vẻ hấp tấp vậy?

- Anh đến nhà người bạn có chút việc, với lại ở đây cả buổi chiều rồi còn gì.

Hung đứng dậy, Như ra cửa , vừa lúc Hà chạy ào vào . Thấy Hung , Hà cười:

- Anh.

- Ồ.

- Anh vừa đến hờ ?

- Ủ! Vừa đến lúc chiều.

Hà kêu lên nho nhỏ:

- Khiếp, mai mữa dữ.

Hung nói:

- Anh về nhé.

Hà ngạc nhiên:

- Sao về sớm thế?

Như nheo mắt với chị:

- Anh ấy có hẹn Hà ạ.

Hà hất mặt:

- Hẹn hả? Thôi, cho anh về đi.

Hưng cười nhẹ, không nói . Như đứng dựa cửa nhìn Hưng dắt xe ra cổng. Màu áo xám của Hưng lan vào đêm tối trong thật buồn. Bỗng dung Như nghe xôn xao một nỗi gì băng khuâng ray rức.

Như trở lên phòng , nàng thấy Hà đang trầm ngâm trước bàn viết. Như hỏi:

- Ngồi làm gì vậy?

Hà nói mà không nhìn Như:

- Nghĩ đến những thay đổi sắp đến với gia đình mình.

Như ngồi sụp xuống giường kêu lên:

- Quan trọng lắm sao , Hà?

- Quan trọng chứ.

- Mà chuyện gì vậy ?

- Mẹ sắp lấy chồng.

Như ngẩn người , cô Như bỗng dung nghẹn cứng lại . Cái gì mà mẹ sắp lấy chồng? Người đàn ông nào sẽ thay thế bố Như trong những ngày sắp đến để làm thay đổi cuộc sống êm ấm này.

Hà hỏi Như:

- Mà có thấy dạo này mẹ thay đổi hơi nhiều không?

Như cắn môi:

- Em không để ý.

- Mà em không biết cả bác Thái nữa à ?

- Biết.

- Mẹ sẽ lấy bác Thái.

Như kêu lên chói với . Chuyện gì kỳ cục vậy ? Mẹ sẽ lấy bác Thái . Người đàn ông là bạn của bố từ những ngày bố còn sống ấy sẽ là chồng của mẹ, là người thay bố hiện diện trong căn nhà này . Như nghe như mình muốn khóc. Nàng nói:

- Em không tin mẹ sẽ lấy bác Thái.

Hà cười nhẹ, nàng ngược nhìn Như đăm đăm:

- Sao mà không tin?

- Tại bác Thái là bạn bố.

Hà nhún vai:

- Đời bây giờ ai cũng quên tình bạn nhanh chóng.

Như lắc đầu:

- Em không thấy mẹ với bác Thái có vẻ gì lạ cả. Mẹ đi làm cả ngày mà bác Thái thì lâu lâu mới đến.

Hà hừ nhỏ:

- Chỉ có một mình mà là nghĩ thế thôi . Thăng Bảo nó thấy mẹ đi chơi với bác Thái ở phố mấy lần. Chính tai tao nghe bác Thái gọi mẹ bằng em.

Tai Như ù lên:

- Thật thế ư ?

- Thật chứ.

- Sao không hỏi mẹ ?

Hà vùng vằng:

- Hỏi làm gì. Thế nào mẹ cũng tìm cách nói khéo cho bác Thái.

Như thở dài:

- Em không muốn mẹ lấy chồng.

- Tao cũng thế.

- Nhất là lấy bác Thái.

Hà nói:

- Thăng Bảo nó sẽ bỏ học nếu mẹ lấy ông ấy.

Như trầm ngâm:

- Cuộc sống của chúng mình sẽ thay đổi nếu mẹ lấy chồng . Hà ạ.

Hà gật đầu, lặng lẽ . Như nằm nghiêng trên giường , nàng nghĩ đến Hưng và tự hỏi không biết Hưng đã biết giữa mẹ và bác Thái có tình ý với nhau chưa ? Mẹ thường hay nói chuyện với Hưng nhiều hơn nói chuyện với các con. Biết đâu mẹ chẳng tâm sự với Hưng rồi, hôm nào gặp Hưng Như sẽ hỏi thử.

Tiếng honda ngừng trước cửa cho Như biết là Bảo về. Một lát, Như nghe tiếng lách cách mở cửa và tiếng hát ồn ào của Bảo gần lên tới . Đi ngang phòng Như, Bảo ghé đầu nhìn vào:

- Hai bà chị về hết rồi đây à ?

Hà nhăn mặt:

- Mày xách xe tao đi đâu suốt từ chiều đến giờ thế thằng khỉ ?

Bảo cười cười:

- Đi loanh quanh bạn bè . Em ăn cơm chiều xong mới đi đấy chứ. Chị có gặp anh Hưng không? Hỏi anh ấy thì biết.

Hà lắc đầu quầy quậy:

- Thôi , thôi, cái miệng mày.

Bảo so vai đi về phòng . Như rủ Hà :

- Đi ngủ, Hà.

Hà gật :

- Ừ! Mày khóa cửa phòng , tắt đèn đi.

Như dậy lên:

- Chị khôn quá, hôm nào cũng lừa cho em tắt đèn. Em lên giường trước chị chứ bộ.

Hà lờm Như, Như giả vờ nằm xoay mặt vào tường, ôm chặt chiếc gối trong lòng, nhắm mắt lại . Một chút sau đó Hà đứng dậy tắt đèn và leo lên giường nằm. Như hé mắt nhìn ánh sáng mờ của ngọn đèn ngủ màu xanh nhạt tỏa dịu khắp căn phòng và dáng Hà không rõ nét trên chiếc giường đối diện. Bỗng dưng Như thấy buồn buồn...

Chương 2

Như ngồi thu tròn trong salon, Phục đối diện nan`g. Hai người không nói gì với nhau vì Như giận Phục từ chiều hôm qua. Lúc Phục chở Như đi học, cũng như những lần quen thuộc trước nhưng tự nhiên Như có cảm tưởng như Phục kém săn sóc Như, kém nồng ấm trong ánh mắt nhìn. Như đã nói:

- Anh làm sao ấy.

Phục thản nhiên:

- Có làm sao đâu.

- Có vẻ không muốn đưa Như đi học nữa.

- Tại Như cứ nghỉ thế.

Như chột vùng vằng:

- Đừng làm Như khó chịu. Tan trường cho Như về một mình đừng đón Như nữa.

Phục có vẻ bức:

- Sao thế? Như có người khác đón rồi hả?

Như nói bừa:

- Ừ!

Phục so vai:

- Cũng được.

Thế là hai người giận nhau. Tan trường Như nhờ Hảo đưa về va kể cho Hảo nghe chuyện giận nhau của hai đứa. Hảo đùa đùa:

- Thỉnh thoảng cũng phải như thế cho thêm tình tứ.

Như bĩu môi:

- Giận nhau buồn tê người chứ tình tứ nổi gì.

Hảo cãi:

- Buồn mà tình chứ sao.

Như nói:

- Hình như Phục hết yêu Như rồi hảo ạ.
- Ai nói với Như thế?
- Linh cảm.
- Có sai không?
- Đã la linh cảm thì làm sao biết được.

Hảo tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hắn đeo Như ghê lắm mà?

Như gật đầu:

- Thì bây giờ cũng vẫn đeo. Nhưng Như vẫn thấy là lạ, Phục có vẻ thay đổi.

Hảo đoán:

- Hay hắn đang tính toán một điều gì đó?

Như hỏi dồn:

- Tính toán gì?
- Như... cười Như chẳng hạn.

Như thở phào:

- Chưa đâu. Phục còn nhỏ chết mà cười Như cái gì.

Hảo nheo mắt:

- Biết đâu đó, cứ chờ xem rồi se biết.

Như cười cười - Cứ chờ xem Phục có thật sự yêu Như không hay Phục đang toan tính một chuyện gì khác? Hay Phục đang để ý một người con gái nào? Biết đâu được dạo này Như ít gặp chàng. Hai người ít đi chơi với nhau. Phục nói bận học bù đầu. Như cũng tin như vậy nên không hỏi han gì chàng cả. Tình yêu hình như cũng nhạt dần trong khoảng cách xa ấy.

Chiều nay Như nghỉ và Phục đến. Từ lúc gặp nhau, cả hai vẫn chưa ai nói với ai lời nào cả. Như tránh ánh mắt của Phục bằng cách đọc báo. Phục ngồi nhìn đăm đăm ra công. Ánh nắng vẫn còn đậu lại ye6 u ớt trên những giọt lá nâu xanh biếc. Buổi chiều đẹp như thế này mà giận nhau buồn quá. Phục gọi Như:

- Như.

Như nghiêng tờ báo nhìn Phục đợi chờ. Phục nói:

- Như giận anh?

Như chớp mắt:

- Không biết.

- Anh có làm gì đâu nào?

Như im lặng. Thật ra thì Phục chưa có làm gì Như giận cả, chỉ tại Như linh cảm thấy sự xa cách của Phục đối với nàng mà thôi.

Như chợt nói:

- Chúng mình còn trẻ quá.

Phục cười:

- Phải đo, Như Chúng mình còn trẻ đến độ thành... trẻ con. Chiều nay sao Như không đi học?

Như nói khẽ:

- Giáo sư nghỉ, học trò đi về.

- Anh đến trường đón Như không gặp.

- Như về ngay không đi chơi với Hảo.

Phục rủ:

- Bây giờ chúng mình đi chơi không? Đi loanh quanh tìm nơi uống nước, ngồi nhà buồn quá.

Như nhìn ra ngoài nắng:

- Mẹ về muộn, chị Hà cũng về muộn.

- Bảo đâu?

- Bảo đi chơi bên hàng xóm.

Phục đứng dậy giục Như:

- Lên thay quần áo đi, Như.

Như ngại ngùng. Phục nói:

- Đi một chút thôi cho thoải mái, anh cũng còn phải về học bài.

Như đứng dậy, nàng chạy bay lên phòng. Mấy phút sau Như trở xuống với quần xanh thật đậm màu và áo chemise ngắn tay trắng. Hai người sánh vai nhau ra cửa. Như chờ cho Phục mở máy xe xong mới ngồi lên sau lưng chàng. Chiếc xe phóng nhanh ra khỏi con ngõ ồn ào. Tóc Như bay phủ lên gáy Phục quần quít, âu yếm. Phục chở Như lên phố.

Như và Phục lẫn lộn trong đám đông đang đuổi nhau trên mặt đường. Thành phố lúc nào cũng đông người. Đi ngang rạp xi nê, Như nhìn lên tên tài tử gắn bên ngoài. Tài tử nổi tiếng. Như nghĩ là một phim hay nhưng không có ý định đi xem, Phục hỏi Như:

- Mấy tuần nay mình chưa đi xem xi nê Như nhỉ?

Như chỉ gạt đầu sau lưng Phục mà không trả lời chàng. Phục nói:

- Phim này hay đấy Như.

Như cười:

- Có le hay.

- Mình vào xem không?

Như lắc đầu:

- Lúc đi chưa xin mẹ, Như không dám đi lâu.

Phục cười:

- Chủ nhật này mình đi coi vậy.

Như im lặng. Phục chen trong đám đông chở Như ra khỏi con đường chật hẹp. Mắt Như bỗng mở lớn. Bóng một người đàn ông và một người đàn bà sánh vai nhau đi qua công viên trước rạp hát cho mắt Như mở lớn như thế. Đó là mẹ Như và bác Thái. Tay mẹ ôm một hộp bánh lớn. Chiều nay thế nào chị em Như cũng được ăn bánh mẹ mua về. Mẹ se nói:

- Mẹ mua cho các con.

Mẹ mua cho các con hay bác Thái mua cho mẹ để lấy lòng các con. Ăn một cái bánh thơm phức vào ta hết dám vùng vằng mẹ, ta hết dám hỏi mẹ về xuất xứ cái bánh từ đâu ra. Từ bàn tay người đánh trứng hoà bột hay từ đồng tiền của người đàn ông là bạn của bố mua cho mẹ, mẹ cho các con.

Như nghe nổi buồn như muốn vỡ oà trong mắt. Không hiểu Phục có nhìn thấy mẹ không mà không nghe chàng nói gì cả. Như bảo Phục đi về. Phục cười:

- Vừa ra phố đã đòi về rồi.
- Phố toàn người không, có gì đâu mà nhìn.
- Nhìn người cũng vui mắt chán.
- Như thì thấy chóng mặt vì người.

Phục im lặng. Chàng chờ Như đi hết con phố, đến một góc đường vắng. Phục nói:

- Chúng mình vào đây ăn kem.

Như đi bên cạnh Phục, theo chàng vào tiệm. Cánh cửa kính vừa mở ra hơi mát lùa vào mặt Như. Như ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Phục.

Như ăn gì?

- Giống mọi lần.

Phục nheo mắt:

- Thay đổi đi Như ạ? Lâu lâu thay đổi một lần mới cảm được nổi thích thú.

Như chớp mắt nhìn Phục đăm đăm. Ừ! Thay đổi là phải. Lần nào Như cũng chỉ chọn có mỗi một thứ kem dâu. Kem dâu có gì là ngon, là hấp dẫn đâu mà Như ăn hoài không thấy chán, nhìn hoài vẫn muốn nhìn thế nhỉ?

Như bảo Phục:

- Phục thay đổi hộ Như đi.

Phục cười. Chàng gọi cho Như ly kem ba màu trông đẹp mắt và Phục một chai cô cạ Đàn ông không ưa ăn ngọt, Phục lúc nào cũng uống nước được. Lúc nào cũng chỉ có cô ca với nước cam mà thôi.

Như múc từng muỗng kem nhỏ cho lên miệng. Nan'g nhìn Phục và bắt gặp tia mắt Phục mê đắm. Ta vẫn còn tình yêu trong tạ Lòng Như chợt bồi ho6'i. Nàng cười với chàng. Nụ cười ấm áp, trù mến. Nhớ buổi tối nào ngồi nói chuyện với Hưng về tình yêu. Hưng bảo tuổi Như là tuổi yêu đẹp nhất. Còn tuổi Hưng hết cả lãng mạn mộng mơ rồi. Như không hiểu tuổi của Hưng vì Như chỉ biết có Phục với những ngày yêu nhau trầm trầm lặng lặng. Ngày tháng không xôn xao vội vàng. Lòng Như cũng không bao giờ bị xao động mạnh.

Có những lần vội vã hôn nhau. Môi chưa kịp thấm tình Như đã vội cúi đầu che dấu nỗi sợ hãi băng khuâng. Có những lúc gần nhau thật gần mà hai bàn tay chỉ có thể nắm chặt lấy nhau mà thôi. Và có những lúc tóc Như bay lên má Phục để Phục âu yếm khen tóc Như thơm. Tóc Như thơm mùi xà phòng Camay dịu ngọt mà Phục không dám vui mặt trong tóc Như. Phục không dám hôn mạnh lên môi Như. Hình như cả hai đều không dám tiến tới những thân mật quá đáng.

Phục đưa Như ra cửa. Hơi mát trả lại sau vai áo. Hai người chờ nhau về nhà. Như nghĩ đến mẹ và thấy mệnh mang một nỗi buồn kỳ lạ. Một sự khó chịu đến bứt rứt. Mẹ chẳng nghĩ đến bố. Dù gì thì mẹ và bố đã có một thừa yêu nhau rồi lấy nhau. Có ba đứa con với những năm tháng ngọt đầy. Dù gì thì mẹ cũng phải nghĩ đến bác Thái, bác là bạn thân của bố. Mẹ không nên gặp bác. Không thể lấy bác. Chẳng lẽ tình yêu còn có thể đến với mẹ lần nữa sao nhỉ? Ở cái tuổi ba mươi chín của mẹ mà vẫn còn yêu hờ trời.

Con ngõ hien ra trong mắt Như. Phục thả Như ở cửa, Như hỏi Phục có vào nhà chơi không, Phục lắc đầu. Như thở ra nhẹ nhàng khi bóng Phục khuất sau cánh cổng. Như bước vào nhà gặp Bảo đang ngồi nhai kẹo cao su trong salon.

- Mẹ về chưa?

- Rồi.

- Lâu chưa?

- Vừa về xong.

Như chớp mắt:

- Mẹ về với bác Thái hả?

Bảo lắc đầu:

- Không, một mình.

Như chạy lên lầu. Nàng đựng đầu mẹ ở lưng chừng cầu thang. Mẹ hỏi:

- Như đi đâu về thế?

Như nói nhỏ:

- Con ra phố với Phục.

Mẹ cười:

- Thay quần áo nhanh xuống ăn cơm.

Như dạ trong cổ họng. Nàng mở tung cánh cửa phòng. Hà chưa về, chắc lại đi chơi với bồ. Hưng vẫn nói:

- Ở nhà có hai cô con gái đua nhau mà đi. Mẹ than hoài thôi.

Như thế Hưng nói đúng. Hà đi làm từ sáng sớm, chiều mới về. Như đi học ở trường lại thêm học Anh văn buổi sáng. Có ngày chủ nhật thì lo quần đi chơi, bạn bè. Hưng đến lần nào cũng gặp mẹ hoặc Bảo rồi lại về một mình thui thủi. Bỗng dưng Như thấy tội cho chàng. Chẳng biết Hưng hiện diện trong gia đình này từ bao giờ, Như không còn nhớ rõ nữa. Chỉ biết Như lớn lên là đã thấy Hưng. Chàng ra vào căn nhà này tự do như nhà chàng, không có một điều gì có thể xảy ra được với Hưng. Cũng không có một ấn tượng nào trong đầu Như tự xem Hưng như một người đã thân- quá thân thuộc như ruột thịt nữa.

Như đem quần áo vào phòng tắm. Không có gì phải vội vàng để xuống đối diện với mẹ cả. Như chậm rãi hứng những giọt nước mát từ hoa sen hắt ngược trở lại. Với nỗi thích thú bất ngờ. Như thành thói đùa nghịch với trò chơi đó. Tiếng hà gọi Như ới ới làm Như ngừng vịn nước:

- Như tắm hả Như?

Như nói vọng ra:

- Ủ! Sao hôm nay về muộn thế? Đi chơi với bồ hử?

Tiếng Hà rộn ràng:

- Không phải. Đi chơi với anh Hưng.

Như dậm chân xuống nước. Nàng lau khô những giọt nước bám trên thân thể rồi khoác chiếc khăn bước ra ngoài:

- Anh Hưng lên sờ đón Hà đây à?

- Ủ.

- Tự dưng sao rồi rảnh thế?

Hà nheo mắt:

- Ai biết được ông ấy. Tao đang làm việc thì nghe điện thoại reo, tưởng anh Khiêm gọi. Ai ngờ là ông Hưng nhà mình.

Như cười:

- Lâu lâu ông ấy nổi hứng bắt tử.

Hà gật đầu:

- Anh ấy rủ tao đi phố chơi, mua sắm ít đồ cho... con gái, Như ạ. Sinh nhật thứ hai mươi lăm tuổi của cái cô đánh má hồng thật đỏ ấy.

Hai đứa chọn mãi mới mua được cho nàng cái ví xách, đẹp lắm.

Như nghe vui vui:

- Thế mà anh ấy cứ chối lia lịa. Hôm nọ em hỏi anh về cô ta, anh bảo chả có gì.

- Bây giờ cũng vẫn nói chả có gì chứ sao.

Tiếng Hưng vang lên. Hai chị em quay lại. thấy Hưng đang đứng ở cửa, mỉm cười. Như luống cuống cài vội chiếc khuy áo. Hưng có vẻ thản nhiên, mặt Như hơi hồng. Chàng hất mặt mắng Hà:

- Chưa chi đã kể xấu anh rồi nhé.

Hà cãi:

- Thế mà xấu cái gì.

- Anh có gì với cô má đỏ đầu mà cô tưng tưng vậy?

- Em có nói gì đâu.

Như cười cười:

- Có, Hà có nói.

- Nói gì?

- Nói anh Hưng mua quà sinh nhật thứ hai mươi lăm cho cô ấy.

Hà kéo nhẹ tóc Như day day Như nhăn mặt kêu lên:

- Đau em, Hà.

Hưng bước hẳn vào phòng hai cô gái. Chàng ngồi lên giường của Như, hỏi:

- Như không đi đâu chiều nay à?

Như cười:

- Đi đâu rồi đấy chứ.

- Với ai?

Hà nheo mắt:

- Còn ai vào đây ngoài thằng bé ấy nữa.

Như lườm chị:

- Người ta bằng tuổi mình mà gọi là thằng bé không biết kỳ.

Hà vênh mặt:

- Tao "chị" hần. Không gọi thằng bé thì gọi bằng gì.

- Bằng tên cũng được.

- Còn lâu.

Như sụ mặt:

- Thảo nào Phục nói nhìn chị khó thương cũng phải.

Hà nhăn mặt phản đối:

- Trời ơi! Tao có cần nó thương tao đâu mà vội chê thế nhỉ?

Hưng nhìn hai chị em, bật cười. Bảo gọi to:

- Yêu cầu hai bà chị xuống ăn cơm. Mẹ chờ.

Hà so vai, đứng bật dậy:

- Xuống ăn cơm, anh Hưng.

Hà nói:

- Vừa ăn quà với anh Hưng xong no quá trời à.

Như nghiêm giọng:

- Xuống một chút không mẹ buồn.

Hưng đứng dậy theo hai chị em xuống nhà. Bảo đã ngồi sẵn ở mâm cơm nó rên:

- Đói bụng muốn chết mà hai bà cứ yếu điệu hoài. Con gái sao mà chán đến thế không biết.

Hà ngồi xuống bên cạnh Bảo kéo tai nó:

- Mày nói như bố già tao không bằng.

Mẹ bảo Hưng:

- Hưng ngồi xuống đi cháu.

Hưng cười, chàng kéo ghế ngồi bên cạnh Như, nói đùa với Bảo:

- Bảo phải về phe anh để anh em mình bênh vực lẫn nhau chứ hai bà này góm lăm. Cãi không nổi đâu.

Hà lườm Bảo:

- Anh còn phải xúi nó. Cái thằng hỗn như gấu.

Bảo so vai:

- Em thuộc loại ngoan nhất trong lớp tuổi con trai bảy giờ đấy chứ đừng tưởng bở.

Hà hỏi:

- Nếu không ngoan mày sẽ làm gì?

Bảo cười:

- Biết đâu được.

Hà nhún vai:

- Đúng là... con trai!

Mẹ nhìn Hà, can:

- Thôi, mấy chị em ăn cơm đi.

Như liếc nhìn Hưng cười nhẹ Hưng ăn quà no bụng mà vẫn ăn được ba chén cơm đầy. Như là người buông bát trước tiên. Mẹ gọi chị hai đem bánh xuống ăn. Như thoáng nghĩ đến buổi chiều gặp mẹ. Như lại buồn. Bữa cơm tàn. Mọi người kéo nhau ra bàn ăn bánh. Như nhìn những chiếc bánh ngon trong hộp mà nghe ầm ức sao đó. Mẹ nói với Hưng:

- Các cô con gái nhà này ưa đồ ngọt lắm. Chiều chiều bác đi làm về vẫn thường ghé Moderne mua bánh cho các cô ấy.

Hưng cười:

- Bác cưng các cô ấy quá.

Bảo nhăn mặt:

- Chưa bao giờ mẹ nghĩ đến chuyện mua cho con trai.

Mẹ cười với Bảo:

- Mẹ có biết con trai thích ăn cái gì đâu mà mua.

- Tại mẹ không hỏi.

- Thế Bảo thích ăn gì nào?

Bảo xòe bàn tay lên bàn:

- Con thích ông "Trần Hưng Đạo".

Mẹ đánh khẽ lên tay Bảo la:

- Chỉ thế.

Bảo rút tay về cười khi khi. Như cắn miếng bánh trong miệng mà nghe đắng hơn là ngon. Từ khi biết mẹ yêu bác Thái, dường như Như thấy mẹ lạ kỳ sao đó. Mẹ hay nói dối. Mẹ chung diện phấn son đậm màu. Mẹ may quần áo liên miên, và mẹ có nhiều tiền cho chị em Như chung diện. Như đâm nghi ngờ lòng mẹ. Như kém yêu mẹ như xưa

Chương 3

Buổi tối xuống âm thầm. Bảo đứng dậy bật ngọn đèn sáng trước hiên. Mẹ ngồi nói chuyện thêm vài câu với Hưng rồi bỏ về phòng riêng. Bảo than:

- Buồn quá. Hà cho mượn Honda đến nhà bạn t i được không?

Hà lườm Bảo:

- Sao mày không đề nghị tao sang tên luôn cái xe cho mày.

Bảo cười nhỏ:

- Đâu dám.

- Mày việc gì mà chả dám.

Bảo nhìn Hưng phân trần:

- Anh Hưng thấy không. Chưa chi bà ấy đã đổ tiếng oan cho em. Mượn xe có chút xiu mà nói mai nói nữa nghe chán đời ghê.

Hưng cười:

- Bảo lấy xe anh mà đi.

Hà nhăn mặt:

- Thôi, để nó đi xe Hà cũng được.

Bảo nheo mắt:

- Hồi hận rồi hả. Thôi em đi xe anh Hưng thích hơn.

Hà mắng:

- Ông tướng. Lại phá nát xe anh ấy ra. Ông cứ xách xe tôi đi đâu thì đi đi.

Bảo cười khi khi đứng lên dắt chiếc xe Honda Dame của Hà ra cửa. Hà nhìn theo dáng cao lênh khênh của Bảo, thở nhẹ:

- Dám lại mượn xe tôi đi chở đào lắm nghe.

Như cười khẽ:

- Nó còn nhỏ xiu mà đào nào.

Hà bảo:

- Nó mười sáu tuổi rồi đấy. Nhỏ cái nỗi gì.
- Thì mười sáu, có ai mười sáu tuổi+i có bồ không?

Hà bĩu môi:

- Con nhà quê ơi! Trẻ con bây giờ biết yêu sớm lắm. Mười sáu tuổi là đủ sức đưa đào đi xi nê, ăn kem, dạo phố nữa đấy.

Như so vai nhìn Hưng. Chàng ngồi hút thuốc, một chân gác nhẹ lên thành ghế. Như ngồi cạnh chàng, khẽ hỏi Hưng:

- Anh có nghĩ như chị Hà không?

Hưng hỏi:

- Nghĩ gì, em?
- Nghĩ về tình yêu của tuổi mười sáu.

Hưng lắc đầu:

- Anh không nghĩ gì cả.

Như sụ mặt giận dỗi:

- Lúc nào anh cũng nói được có thể.

Hưng cười ồn ào:

- Tại anh chỉ biết nói có thể. Mà điều đó Như phải hiểu hơn anh chứ sao lại hỏi anh.

Như lắc đầu:

- Em có hỏi anh đâu.

Hà hự lên:

- Mà nghe làm gì cho mệt. Tuổi nào cũng có tình yêu của tuổi đó. Thằng Bảo nó mười sáu thì nó có tình yêu tuổi mười sáu, mà mười tám tuổi, mà cũng có tình yêu của tuổi mười tám. Và anh Hưng, và mẹ. Tình yêu của tuổi già.

Hưng mỉm cười nhìn Hà chăm chú:

- Tại sao Hà lại nói đến tình yêu của tuổi anh, tuổi mẹ trong câu chuyện này.

Hà nhún vai:

- Vì Hà nghĩ chắc chắn anh cũng có tình yêu. Một thứ tình yêu của tuổi hai mươi tám chừng cha c đậm đà đã được anh giấu kín trong tận cùng tâm hồn anh.

Hung nói khẽ:

- Hà có vẽ một nhà bói toán. Thế Hà có đoán được anh yêu ai không?

Hà lắc đầu:

- Chưa đoán được, nhưng mà Hà đang nghĩ. Có thể là anh đang yêu một người nào đó thật gần với anh, mà cũng có thể là quá xa với anh.

Hung cười, chàng nhìn Như và nắm khẽ một sợi tóc của Như, hỏi:

- Còn Như, Như có nghĩ là anh có một tình yêu giấu kín như Hà nói không?

Như chớp mắt:

- Có thể Nghĩ đến.

Hà hơi nhăn mặt:

- Như lúc nào cũng có lẽ với có thể được hết.

Như cười:

- Vì hiện giờ em chưa nghĩ. Nhưng đêm nay hoặc ngày mai em nghĩ thì sao. Chị nói về tình yêu của anh Hưng thế còn tình yêu của mẹ?

Cả hai chị em đều đưa mắt nhìn Hưng. Dường như chàng không để ý đến lời Như hỏi Hà. Hà cười với Như:

- Tình yêu của mẹ sẽ mãnh liệt hơn tất cả nếu thực sự mẹ đang yêu.

- Chị đã nghĩ đến chuyện đó?

- Nghĩ nhiều là đàng khác.

- Có bao giờ mẹ nói với chị?

Hà lắc đầu:

- Chưa.

Như chột hỏi Hưng:

- Anh Hưng, có bao giờ mẹ nói với anh về tình yêu của mẹ không?

Hưng lắc đầu:

- Không.

- Như thế thì chắc gì mẹ đã yêu.

Hà so vai:

- Tình yêu đến với mẹ rồi đó. Mẹ đã đi chơi với ông ấy nhiều lần.

Hưng nhòm người lên:

- Ông nào, Hà?

Hà nói trống không:

- Ông Thái.

- Có chuyện gì vậy?

- Mẹ yêu bạn của bố.

Hưng có vẽ trầm ngâm, một lát chàng nói:

- Điều đó có thể xảy ra.

Hà nói:

- Đã xảy ra rồi.

- Có gì là ngạc nhiên đâu. Mẹ còn trẻ Quá mà ông Thái thì bỏ vợ. Hai người có quyền yêu nhau.

Hà bấu môi:

- Em không chấp nhận một thứ tình yêu vá vúi như thế. Dù gì ông Thái cũng là bạn thân của bố, ông phải giữ gìn nhân cách của ông chứ.

Hưng cười dịu dàng:

- Em có vẽ đôi nội quá. Anh thì nghĩ, nếu mẹ yêu ông Thái thật thì cũng nên khuyến khích mẹ cho mẹ bước thêm bước nữa. Mẹ còn quá trẻ Và cần một tình yêu, một người kề cận mình.

Hà cãi:

- Nhưng mẹ yêu người nào khác cũng được, tại sao mẹ lại yêu bác Thái.
- Vì ông ấy là một người thân quen trong gia đình. Gần gũi mẹ mới đưa đến tình yêu được. Và Lại, biết đâu mẹ không nghĩ đến tương lai cho các em.

Hà cười nhạt:

- Mẹ mà nghĩ đến tương lai của tụi em thì chẳng đời nào mẹ nghĩ đến chuyện lấy chồng. Cứ sống với nhau như thế này có phải êm ấm và hạnh phúc bao nhiêu không.

Hưng nhìn Hà dịu ngọt:

- Em còn trẻ quá, không thể hiểu được tâm trạng của mẹ đâu.

Hà buồn buồn:

- Em thấy khổ sở mọi khi nghĩ đến ngày mẹ lấy chồng.

Như cũng chen vào:

- Em cũng thấy xấu hổ vì chuyện ấy. Mẹ lấy bác Thái chúng mình ở với ai đây?

Hưng bật cười:

- Các cô này khéo lo xạ Nếu mẹ lấy chồng thì mọi chuyện cũng vẫn như cũ. Hà vẫn đi làm, Như, Bảo vẫn đi học, có sao đâu. Nếu có chuyện thay đổi là do ở các cô kia. Hà, Như đi lấy chồng ấy.

Hà gật gù:

- Em cũng đang nghĩ đến điều này. Em cần phải lấy chồng.
- Có ai cấm cô đâu.

Hà so vai:

- Điều quan trọng là có ai cưới đâu mà lấy ấy chứ.

Hưng dụi tắt tàn thuốc, nói:

- Bò Hà đâu? Sao không dục hấn cưới đi.

Hà hỏi Hưng:

- Dục thế nào. Hay anh dục hộ em đi.

Hưng cười. Như cũng cười theo. Hưng nhìn Như, chột hỏi:

- Còn Như ! Bo ^^ Như có định gì chưa?

Như chớp mắt lắc mái tóc:

- Em chưa nghĩ gì đến chuyện có chồng cả. Mới yêu nhau thôi mà hình như đang muốn bỏ nhau đấy. Lấy nhau làm sao nổi nử a.

Hưng hạ giọng:

- Bộ hần không yêu em à?

- Em không biết. Có lẽ tại Phục còn nhỏ quá nên chưa nghĩ đến chuyện tương lai.

Hưng gật gù:

- Năm nay Phục bao nhiêu tuổi nhỉ, Như?

Như cắn môi nhè nhẹ:

- Hình như mười chín.

- Hơn nhau một tuổi.

- Dạ.

- Năm năm nữa hai đứa lấy nhau là vừa.

Hà kêu lên:

- Năm năm, lâu quá Như ạ.

Như cười:

- Đối với Như thì lâu quá thực. Năm năm nữa Như hai mươi bốn tuổi, Phục hai mươi lăm.

Hà so vai:

- Hà chỉ bằng tuổi Phục. Chẳng biết hai mươi lăm tuổi còn có ai chịu cưới mình không, anh Hưng?

Hưng nheo mắt:

- Đẹp như Hà ai mà chẳng muốn cưới.

Hà nhướng mắt:

- Ai đâu?

- Hà đang chờ mà.

Hà lắc đầu:

- Em sợ Chờ lắm. Tình yêu dù đẹp mà cứ phải nghĩ đến chuyện chờ đợi tự dung hết đẹp ngay.

Như cười nhỏ:

- Hà chỉ muốn nghĩ đến chuyện gì là chuyện ấy phải đến với Hà ngay.

Hà gật đầu:

- Đúng đó. Như đoán ý Hà trúng phóc.

Như tựa lưng lên thành ghế, lặng thinh. Hưng hút thuốc hết điếu này đến điếu khác. Hà chợt nhìn Hưng chun mũi:

- Anh hút thuốc nhiều quá.

- Gì mà nhiều.

- Nãy giờ anh hút gần hết gói thuốc.

Hưng cười:

- Tại ngồi một chỗ buồn quá. Anh có cái tật ngồi phải hút thuốc.

- Hà lườm Hưng thoáng âu yếm:

- Anh như thế... Ai mà dám yêu anh.

Hưng gật đầu:

- Anh biết rồi, và có than thở gì đâu.

Như đứng dậy:

- Em đi ngủ.

Hưng kéo nhẹ Như ngồi xuống ghế:

- Ngủ gì sớm thế, mới có chín giờ mà cô bé.

Như nhìn Hưng xa xăm:

- Tại anh ngồi một chỗ than buồn. Em đi ngủ để anh về đi chơi với cô má đỏ Mối vui.

Hà cười nghiêng đôi vai thon:

- Nó đuổi khéo anh đấy.
- Anh có về đâu.
- Cô nàng muốn lên phòng để tự do nhớ chàng.

Như so vai:

- Em đâu có tình bằng chị mà nhớ.

Hà cãi:

- Mà đang có tình yêu, tại sao lại nói không tình được như tao.
- Tình yêu của em khác.
- Khác sao?

Như ngáp ngung:

- Khác là... là Phục còn trẻ quá.

Hà cười phá lên:

- Nó trẻ thì càng tình hơn chứ sao. Cô cậu đi chơi, đưa đón nhau đều đều. Tình đứt đuôi đi còn gì. Dám mạnh bạo hơn cả tao với anh Khiêm nữa ấy chứ.

Như đỏ mặt. Nàng đã bắt gặp Khiêm hôn Hà nhiều lần ở phòng khách này. Khi họ hôn nhau, Như có cảm tưởng họ chẳng cần biết có ai, chẳng sợ người thứ ba bắt gặp nữa. Hà ôm quần siết lấy cổ Khiêm và hai người ngã dài lên mặt ghế. Như thường bị ám ảnh về lần bắt gặp ấy. Với Như, tình yêu của Phục quá bình thường. Và Như thường khó khăn trong mỗi lần Phục định âu yếm nàng thân mật quá. Vì thế, dù yêu nhau đã nửa năm mà Phục và Như chưa lần nào dám hôn nhau cho đúng nghĩa hôn. Như cũng không dám ôm eo Phục mọi lần Phục chở nàng. Chỉ là những đưa đón thật thà và ánh mắt nói nhiều hơn những gì khác nữa.

Hà nhìn Như cười hồn nhiên:

- Trẻ con bây giờ mười bốn mười lăm tuổi đã yêu nhau ra gì, rủ nhau đi lập tổ ấm tình bơ rồi, thì với tuổi mười tám của Như đâu còn gọi là bé nữa.

Như hơi nhẵn mặt:

- Hà nói lạ quá. Làm như em... ghê gớm lắm vậy.

Hà cười:

- Có ai bảo Như phải khai ra đâu.

Như so vai:

- Có gì mà khai. Em "bồ" Phục chứ đã yêu đâu.

- Thế nào mới là yêu nữa?

- Là... như Hà với anh Khiêm.

Hà cười nhỏ:

- Cũng chưa hẳn là tình yêu.

Như mở tròn đôi mắt:

- Hai người thân mật nhau như thế...

Hà thản nhiên hất mặt về phía Hưng:

- Như hỏi xem anh Hưng đã thân mật với cô nào chưa và, anh đã yêu cô nào thật sự chưa?

Như nhìn Hưng thấy ánh mắt chàng thoáng dịu dàng và nụ cười của Hưng đầm ấm khiến Như băng khuâng trong lòng. Hưng nói:

- Các cô này thật kỳ.

Hà cong cớn:

- Có gì là kỳ, anh?

- Anh sợ các cô luôn.

- Em có gì để anh sợ?

- Các cô dạn dĩ và... tò mò.

Hà bĩu môi:

- Anh như ông cụ non.

Hưng cười buồn:

- Anh già thật rồi.

Như chột nói:

- Anh nên lấy vợ, anh Hưng ạ.

Hưng nhìn Như ngạc nhiên:

- Tu dung Nhu xúi anh lấy vợ?

- Vì anh đu sục đê nuôi vợ rồi. Và anh cũng nhiều tuổi nua.

- Như nghĩ thế đấy à?

Như cúi đầu. Hưng bật cười:

- Có lý lắm. Anh sắp sang tuổi ba mươi. Cũng phải lấy vợ Để an ủi nhau trong tuổi già.

Hà lườm Hưng. Môi nàng trề ra cong cớn:

- Anh nói nghe thâm còn hơn ông cụ.

- Anh nói thật đấy.

- Ai mà tin nói anh.

Hưng nhìn Như:

- Em tin anh không, Như?

Như lắc đầu:

- Khó lắm. Anh nhiều đào, cô nào trông cũng hấp dẫn và đẹp hết. Ngồi đây thì anh than thở thế, chứ xa khỏi bọn em là anh bay bướm ra gì.

Hưng nheo mắt:

- Tôi xin các cô Chỉ giới vụ oan cho anh là giới thôi.

Rồi Hưng đứng lên:

- Hai đứa đi uống cà phê với anh không?

Hà lắc đầu:

- Chịu thôi. Em không quen uống cà phê.

- Còn Như?

- Em buồn ngủ.

Hưng so vai:

- Chê thì thôi anh đi một mình vậy.

Hà hỏi:

- Mai anh Hưng đến không?

- Chưa biết.

- Mai đi dự sinh nhật cô má đỏ đó hử?

- Ừ !

- Về sớm đem bánh về cho em nghe.

Hưng cười:

- Để anh mua ở tiệm cho Hà ăn.

Hà hứ nhỏ:

- Ai thèm ăn bánh mua.

Như đứng dậy theo Hưng ra cửa:

- Anh có vẽ nhàn hạ ghê Tối mai anh đi ăn sinh nhật hả?

Hưng lắc đầu:

- Không đi.

Như tròn mắt:

- Anh vừa nói với chị Hà.

- Ừ !

- Sao đổi ý nhanh vậy?

Hưng nhìn Như thấp giọng:

- Mai Như đi với anh thì anh đi.

Như kêu lên:

- Như.

- Ồ!

- Cô ấy có mời Như đâu?

- Sao em biết là không mời?

- Vì Như không quen. Vả Lại, anh là bồ cô ấy phải đi một mình đến giúp cô ấy chứ bộ.

Hung cười nhẹ:

- Chỉ giỏi tưởng tượng thôi. Mai anh đón Như nghe.

- Thôi.

- Sao vậy?

- Em không thích đến đó.

Hung chột hỏi:

- Đi chơi với anh sợ Phục giận hả?

Như cãi:

- Gì mà giận. Phục biết anh chứ bộ.

- Thế sao từ chối?

- Em nói rồi, em không thích đến đó.

- Thì đến chỗ khác.

Chương 4

Như lắc đầu:

- Đến chỗ khác, tự nhiên mà bắt anh bỏ một buổi tối vui bên "nàng" sao được.

Hưng nhún vai:

- Mặc kệ. Tối mai anh cứ đến đây đón em.

Như lắc nhẹ Mái tóc, không nói. Nàng mở cổng cho Hưng mang xe ra rồi lặng lẽ quay vào. Không dung mà nghe buồn đến bật khóc lên được. Chả hiểu lý do tại sao thế nữa. Cũng như Hảo vẫn than với Như bất thần:

- Buồn quá Như ơi!

Như hỏi:

- Sao buồn? Giận người yêu hả?

Hảo lắc đầu:

- Buồn tự nhiên ấy. Chả hiểu sao thế nữa. Ta thêm thay đổi quá đi.

- Thay đổi điều gì?

- Gì cũng được. Miễn là không phải nhìn những nhàm chán cứ tiếp diễn hằng ngày.

- Như đùa đùa:

- Thì thay đổi đi. Bỏ người yêu này, tìm một người yêu khác mà yêu.

Hảo nhún vai:

- Người yêu là cái gì. Ta chưa yêu ai hết.

- Mi quen đông lắm mà.

- Ừ! quen cho vui vậy thôi.

- Đi chơi nữa?

- Đi chơi cũng gọi là người yêu à?

Như ngây thơ nhìn Hảo:

- Mi còn nói hần... mi mi nữa cơ mà.

Hảo gật đầu:

- Đầu có sao. Hôn nhau cũng chưa yêu được.

Hảo nói làm nhiều lúc Như cũng đâm nghi ngờ tình yêu của Như Tại sao kỳ lạ thế nhỉ??Không biết Như có yêu Phục không? Và không Phục có yêu Như không? Cùng một lúc mà hai đứa thích nói chuyện với nhau. Thích được đưa đón nhau và nghe bạn trẻ đùa gán ghép thật vui tai. Thế rồi tự cho là của nhau từ lúc ấy. Không một lời tỏ tình, hai đứa chấp nhận sự thân quen là tình yêu.

Như ở trong trường hợp ấy.

Nàng khép nhẹ cánh cửa rồi bước nhanh về phòng. Hà đã bỏ màn sắn và nằm đọc truyện. Như nhăn mặt:

- Hôm nay tôi lại phải tắt đèn.

Hà nói:

- Chứ sao. Ai bảo mày lên giường sau tao.

- Chị lớn hơn em.

- Mày bằng tao rồi.

Như cần nhằn:

- Hôm nào chị cũng nằm trên giường trước. Bắt đầu từ mai em sẽ ngủ trước chị cho biết.

Hà cười khẽ, không trả lời Như Như ngồi vắn vơ một lát rồi tắt đèn. Hà rên:

- Con khỉ Như.

Như hỏi vọng sang:

- Gì thế Hà?

- Tao đang xem đến đoạn hay nhất thì mày tắt đèn.

Như cười khúc khích:

- Chị nên dậy bật đèn xem tiếp.

- Mà có thức không?

- Không em ngủ.

Hà quảng quyển truyện lên đầu giường nói:

- Tao thức một mình sợ lắm.

Như nhắm mắt cười thầm. Luôn luôn Hà muốn "ăn" Như Hà sợ ma. Tối đến là vội vã lên giường nằm trong màn đọc truyện chờ Như đóng cửa, tắt đèn. Vì Như phải học bài và hay thức khuya nên đành chịu thua Hà. Nhiều đêm cũng thấy sợ, gọi Hà hoài mà không thấy Hà lên tiếng. Như tón rén tắt đèn xong chui vào màn ngủ chung giường với chị Nửa đêm Hà cần năn Như nằm không yên, cứ xoay qua trở Lại hoài làm Hà mất ngủ.

Như thì nghỉ, Hàiết mất ngủ hơn Như Buổi sáng Hà phải dậy sớm đi làm. Như nằm nghe Hà than thở đủ chuyện. Cái gì cũng làm Hà khó chịu được hết. Như lại phải vén mùng ngồi dậy nhìn Hà nhăn nhó với đôi giày:

- Đưa nào đá giày tao vào tuốt trong gầm tủ, tìm một gần chết.

- Như, tối qua mi thức khuya có nghe thằng Bảo nó phá cái máy hát của tao không?

Sáng nay Như đang ngủ thì nghe tiếng Hà gọi nhỏ:

- Như này, Như.

Như mở chòang mắt ra. Hà nói:

- Ông ấy đến tận nhà đón mẹ đi làm.

Như ngồi bật dậy:

- Bác Thái?

- Ủ!

- Hôm qua em gặp mẹ đi phố với bác ấy.

Mặt Hà sa sầm xuống:

- Tao không muốn gọi ông ta là bác nữa.

- Gọi bằng ông mẹ la.

- Tao không sợ. Tao nghỉ mẹ với ông ta sắp lấy nhau mất.

Như lặng người nhìn Hà. Hôm qua Hưng nói mẹ có quyền yêu và có quyền bước thêm bước nữa, vì mẹ còn trẻ quá. Mẹ mới ba mươi chín tuổi. Làm sao sống cô đơn nổi mà sống. Như biết mẹ còn trẻ, còn đẹp thật, nhưng nàng vẫn không muốn mẹ lấy chồng. Như không muốn một người đàn ông nào khác chen vào làm xáo trộn cuộc sống của gia đình.

Giọng Hà thật buồn:

- Mẹ trẻ ra nhờ tình yêu mới đây Như ạ. Chỉ tội nghiệp cho Bố. Nếu bố mà biết được mẹ yêu ông bạn thân nhất của bố chắc bố buồn lắm.

Như nói thầm:

- Bố chết rồi! Dù sao thì bố cũng chết rồi. Và mẹ đã để tang bố được năm năm.

Hà than:

- Không muốn đi làm nữa. Nghỉ đến mẹ với ông ta là tao lại thấy bất mãn.

Như thở dài:

- Mình không có quyền nói mẹ.

Hà nhún vai:

- Mình chẳng có quyền gì cả. Chỉ có quyền bất mãn ngấm ngấm.

Như xuống khỏi giường. Nàng vào phòng đánh răng rửa mặt. Lúc trở ra không thấy Hà. Chắc Hà đi làm rồi. Như xuống nhà dưới. Bảo đang ngồi ăn sáng, hỏi Như:

- Ăn bánh mì không, Như?

Như ngồi xuống cạnh Bảo:

- Chưa đi học à?

- Chưa.

- Trẻ vậy?

Bảo cười:

- Em nghỉ hai giờ đầu.

Như tròn mắt:

- Mà được nghỉ hay tự nghỉ?

Bảo nhăn mặt:

- Chị lại bắt đầu giọng bà Hà, cái tính khó thương như thế ai mà yêu cho nổi.

Như gõ lên đầu Bảo:

- Mà y hồn quá thảo nào chị Hà hay mắng mà y cũng không oan.

Bảo chun vai, cắm cúi vào đĩa trứng trên bàn không nhìn Như. Như ăn chung miếng bánh mì với Bảo, nàng nghe tiếng xe quen thuộc của Phục ngừng trước cửa. Bảo nháy mắt với Như:

- Chàng đến!

Như đứng vụt dậy. Bảo nói đùa:

- Chàng đến sớm quá. Điệu này chắc đến đưa nàng đi ăn phở Rồi.

Như cau mặt:

- Bảo im đi.

Bảo hất mặt:

- Chị thách không em ra hỏi chàng ngay.

Như cắn môi, Bảo chột nói:

- Em không ưa chàng của chị tí nào hết.

Như hỏi:

- Sao vậy. Phục làm gì mà?

Bảo so vai:

- Em chịu anh Hưng hơn

Như nói:

- Dĩ nhiên. Anh chiều mà y quá không chịu sao được.

Bảo nhăn mặt:

- Không phải vì chuyện đó. Mà sao anh Hưng "được" thế lại không có bà chị nào của tôi để ý đến nhỉ? Em là Như em yêu anh Hưng ngay.

Như hất mái tóc. Nàng nghe nóng ở mặt với câu nói bất ngờ của Bảo. Có bao giờ Như nghĩ đến Hưng đâu. Tại sao Bảo lại nhắc nhở đến Hưng trong tình cảm

của Như nhỉ? Mà lạ thật! Hưng ở gần Như quá đến độ Như không thể nghĩ đến được nữa. Nàng bỏ Bảo bước nhẹ ra cửa Phục đang loay hoay dựng xe:

- Đến Như sớm thế?

Như hỏi, một thoáng vui tươi. Phục cười:

- Đến hỏi Như xem chiều nay có đi học không?

Như gật đầu:

- Có chứ.

- Chiều nay anh không đến đón Như được.

Như thoáng thấy bứt rứt, nhưng nàng vẫn gượng thản nhiên:

- Như về một mình được mà. Bộ chiều nay anh bận hả?

- Trưa nay đi Mỹ Tho.

- Làm gì vậy?

- Đi với chị Loan và nhỏ Thúy có chút việc.

Như nheo mắt:

- Thích nhỉ. Bao giờ anh về?

- Thứ hai.

- Mua quà cho Như nhé.

- Dĩ nhiên.

Như bật cười. Phục ngồi cạnh Như trong ghế dài. Vai Phục chạm phải vai Như Như nói:

- Hôm nay Như dậy sớm hơn mọi hôm.

- Mẹ với Hà đi làm chưa Như?

- Rồi.

Phục ngồi sát Như thêm chút nữa. Như thấy nóng ở má nghe hơi thở Phục thật gần bên nàng. Như ngồi xích ra cửa.

- Bảo ở nhà đấy anh.

Phục ngạc nhiên:

- Bảo nghỉ học à?
- Nó nói nghỉ hai giờ đầu.

Phục ngồi lặng thinh. Như cầm tờ tuần báo đặt lên đùi lật lại. Phục ngó Như đăm đăm. Như chột nhìn lên:

- Như có gì lạ thế?

Phục nói:

- Không.

Hai người lại rơi vào im lặng. Tiếng cười của Bảo từ trong phòng ăn vọng ra ồn ào. Như nghĩ Bảo thường lên con bắt thường như vậy. Con trai thật lạ kỳ. Như không còn hiểu nổi sự bất thường của Bảo nữa.

Bảo đi ra, trên tay cầm mấy quyển vở. Bảo chào Phục bằng một nụ cười không thân mật lắm. Nó ngồi xuống ghế đối diện Như và Phục. Như hỏi:

- Bảo cười gì trong phòng ăn thế?
- Cười chị Hai.
- Chị ấy làm gì?
- Điên điên khùng khùng làm sao ấy.

Như lờm Bảo:

- Có Bảo điên điên khùng khùng thì có. Lâu lâu phát lên cười làm ta sợ.

Bảo nhăn mặt:

- Chị này nói lạ ghê Chị nói như thể em từ nhà thương Biên Hòa trốn ra không bằng.

Như hất mặt:

- Còn hơn thế nữa.

Bảo đứng dậy:

- Em đi học cho rồi. Nhà có hai bà à chị chỉ trích cần nhằn là giỏi thôi.

Phục gọi Bảo:

- Bảo chờ anh chở lên trường.

Bảo nhìn Như:

- Anh coi chừng bà Như giận anh đó.

- Như tròn mắt hứ lên một tiếng Phục cười nhẹ:

- Anh về bây giờ mà.

- Sao anh về sớm thế?

- Anh đi Mỹ Tho.

Bảo hỏi Như:

- Anh Phục đưa em đi Như buồn không?

Như bấu môi:

- Ai thèm buồn mày.

Phục đặt tay lên vai Như:

- Anh đưa Bảo lên trường rồi anh về luôn nghe. Thứ hai nếu về kịp anh đến trường đón Như.

Như ngồi yên trên ghế nhìn Phục ra cửa. Tiếng đóng cửa và tiếng máy xe nổ ròn ròi xa dần. Như vẫn chìm vào băng khuâng.

Chương 5

Tuần nào cũng thế, cứ chiều thứ bảy là lớp học vắng gần nửa lớp, thiên hạ đua nhau nghỉ học. Hảo nói với Như:

- Chỉ cù lằn như ta với mi mới đến trường. Dân chơi nó nghỉ bằng thích.

Như cười, nghiêng mặt cho tóc đổ xuống má, nhẹ nhàng:

- Chiều thứ bảy mà ngồi trong lớp thì cù lằn thật. Nhưng đi chơi thì ta cũng chả biết đi đâu.

Hảo nháy mắt:

- Tại mi không thích, chứ đường phố thiếu gì chỗ để đi. Xi nê này, dạo phố này, ăn kem này, hoặc ra ngoại ô.

Như bảo Hảo:

- Mi biết nhiều thế sao mi không đi?

Hảo cười:

- Tại ta không có bồ, đi chán chết.

Như so vai:

- Ta cũng không có bồ.

- Xạo nửa. Phục đâu?

- Phục bỏ ta rồi.

- Ai cho phép nó bỏ mi?

- Ta.

Hảo mắng Như:

- Con điên, nói chuyện tầm phào không thôi.

Như cười chun đôi vai:

- Thật chứ tầm phào hồi nào. Rồi mi xem, chiều nay Phục có đón tao không cho biết.

Hảo chống tay lên cầm nhìn ra cửa lớp, lặng lẽ. Như nhìn theo mắt Hảo và thấy nắng nhúc cả mắt. Nắng nhảy nhót lên những cây bông sứ trước cổng trường thật liến thoắng. Trên bảng giáo sư đang giảng về sự tương quan của trực giác và suy luận. Như không nghe rõ lời của giáo sư vì nàng mãi nhìn ra sân và vì Như chán phải nghe Luận Lý học dài nhằng mệt mỏi.

Hảo gãi nhẹ lên vai Như khi tiếng chuông tan học vừa rung lên:

- Mi như người mất hồn ấy Như ạ.

Như thở nhẹ, nàng gấp sách vở lại trong lúc Hảo chải đầu:

- Phục không đón Như thật đấy à?

- Không.

- Mi về với ai?

- Một min`h.

Hảo cười nhẹ:

- Tiếc quá. Chiều nay tao lại có người đón. Không thì về bộ với mi cho vui.

Như đứng dậy. Sách ôm ngang ngực:

- Mi lúc nào cũng tử tế cái miệng.

Hảo cười khi. Như giằng cái lược trên tay Hảo chải lại mái tóc. Hảo soi mặt trong kính đeo mắt của Như.

- Đẹp.

Như khen Hảo. Hảo bĩu môi:

- Đẹp từ khuye, bạn a.

Như quệt tay lên má Hảo:

- Mi đánh phấn?

- Ừ. một tí thôi.

Như gật gù:

- Mi đánh phấn khéo lắm. Trông hồng hào thật tự nhiên.

Hảo nháy mắt:

- Ta còn vẻ mặt nữa. Cũng khéo như thoa phấn hồng ấy.

Như cười:

- Thấy rồi. Co một quầng đen buồn đượm mi mắt mày. Trang điểm đẹp ghê.

Hảo nhún vai. không nói:

Hai đứa đi cạnh nhau xuống lầu. Như nhớ đến màu phấn quá đỏ Phụng thoa hai bên gò má cao của nàng. Màu phấn làm dữ khuôn mặt Phụng và trông nàng có vẻ gì kh" thương. Vậy mà Hưng không nhìn thấy sự trang điểm quá lộ ấy. Hưng có vẻ lơ đãng và ít để ý đến sắc đẹp của phụ nữ. Như lại nhớ đến câu nói của Bảo:

- Tại sao anh Hưng không mê một chị nào của em hết kìa?

Như mỉm cười một mình. Mê sao được mà mê khi Hưng nhìn Như, nhìn Hà quên mất quá rồi. Quen như nhìn một người thân ruột thịt của Hưng thì làm gì có tình yêu với nhau nổi.

- Hảo cầu nhẹ lên vai Như và tách hẳn ra khi nhìn thấy người bạn trai ở xa Như nói đùa Hảo:

- Mi chết nhé Hảo. Vừa thấy trai mắt đã sáng lên, bỏ cả bạn để theo nó.

Hảo nheo mắt cười nghịch ngợm:

- Mi cũng thế mà Như. Mỗi lần xuống lớp là chạy bay bay ra chỗ hẹn với trai, có thèm ngó ngang gì đến ta đâu.

Như cười nhìn theo bóng Hảo lẫn vào đám đông trước sân trường. Hôm nay Như về một mình. Với ý nghĩ ấy Như nghe lòng mình buồn buồn, nhưng lại tha hồ dễ chịu sao đó. Tuy buồn mà thanh thoi hơn. Như bước chậm. Vạt áo dài lụa mềm quần quít bước chân Như tha thướt. Như chợt nghe tiếng gọi sau lưng nàng và tiếng xe máy ngừng sát bên cạnh. Như quay lại:

- Anh Hưng.

Hưng cười:

- Ủ! Anh.

Như mim môi:

- Anh có vẻ mê tốc độ quá nhỉ? Em đang tưởng anh chàng nào tán định... la đây chứ.

Hung hất mặt bảo Như:

- Gớm! con gái có khác. Lên xe anh chở về.

Như cười, ngồi gọn sau xe Hưng. Hưng hỏi:

- Phục đâu mà em về một mình?

Như nói:

- Phục đi Mỹ Tho rồi anh.

- Bao giờ về?

- Chắc thứ hai.

- Như buồn không?

Như lắc mái tóc:

- Em không biết nữa. Bộ anh đi đón em hả?

Hung cười, nhái theo Như:

- Anh không biết nữa. Tự nhiên đi ngang đây va thấy em.

Như làm bộ giận Hưng, không nói gì với chàng nữa. Hưng cười, thản nhiên hát nhỏ trong miệng một bài hát ngoại quốc vui. Cho đến khi vào nhà Hưng mới bảo Như:

- Lên tắm rửa sửa soạn đi chơi với anh chứ.

Như hất mặt:

- Đi chơi, mà đi đâu?

Hung làm mặt nghiêm:

- Anh nói với Như tối qua rồi.

Như sụ mặt:

- Đi dự sinh nhật chị Phượng hử?

- Ừ.

- Em đã nói không đi mà.

- Anh cũng đã nói là mình đi nơi khác.

Như nhăn mặt:

- Anh làm sao thế. Tự dưng cưỡng ép em đi chơi là sao?

Hưng nhún vai:

- Chẳng biết tại sao cả. Tính anh kỳ kỳ vậy đó. Tự nhiên thích rủ Như đi chơi là phải rủ cho bằng được à.

Như hỏi đùa:

- Có định nhờ vả gì Như không?

Hưng lắc đầu:

- Không.

Hay có mục đích gì? Tính giới thiệu cho Như một anh chàng nào khác hơ?

Hưng kéo nhẹ tay Như, cau mặt:

- Cứ làm như mình đẹp lắm ấy.

Như mỉm cười - Anh thì biết thế nào là đẹp, thế nào là xấu được mà chê như. Có một cô bồ đánh má hồng đỏ rực mà không biết "chỉnh" lại cho đàn hình hài gì cả.

Hưng ngồi chờ Như trong salon. Chàng nói như ra lệnh với nàng:

- Nhanh lên nghe Như. Vừa tám vừa trang điểm đúng nửa tiếng đấy.

Như quay ngoắt lên lầu. Nàng vịn cầu thang nói xuống:

- Nhanh nhất là một tiếng. Nếu không chờ được em thì anh đi một mình đi.

Hưng vờ nhìn vào báo làm như không nghe Như nói. Như cười chạy nhanh về phòng. Quăng vớ lên mặt bàn, Như ngồi xuống giường. Như không thấy thích thú với mục đi dự sinh nhật bồ Hưng chút nào hết. Cứ tưởng tượng đến cái đám đông ồn ào và những khuôn mặt xa lạ là Như chán ngấy.

Tiếng cười đùa dưới nhà chợt vang lên. Như nghe được tiếng Bảo liên láu và tiếng Hà vui nhộn cùng hai ba giọng con gái khác. Chắc là bạn Hà. Có cả tiếng nói oang oang của Hưng nữa. Như đứng vụt dậy, nằng` bước nhanh xuống cầu thang. hai cô bạn của Hà đang ngồi vây lấy Hưng. Hà ngồi ghé bên than`h ghé Hưng, tựa tay lên vai chàng và Bảo ngồi ở chiếc ghế đối diện, một chân gác lên mặt bàn. tiếng Hà thật to:

- Mấy đứa bạn em khen anh Hưng bô giai mà hiền quá là hiền. Anh trở tài "tán gái" đi cho chúng nó sợ, anh Hưng.

Tiếng Hưng vui tươi:

- Anh đâu biết tán gái. Hà chỉ giới thiệu lão không sợ các cô cười anh à.

Có tiếng cười rúc lên của hai cô bạn Hà. Như quày quả bước lên. Nổi bực tức vô cớ từ đâu kéo đến ừn ừn. Như vào phòng tắm mở hoa sen cho nước phủ khắp người. Một lát như trở ra, tóc ướt đầm nước. Như khoác chiếc áo tắm lên người rồi bắt đầu trang điểm. Phải có một tí mắt xanh cho mắt thêm mợt Phải có một tí má hồng cho tăng màu da trắng của Như và một lớp son đỏ duyên dáng. như lớn hẳn ra với khuôn mặt phấn son hế này. Như vẽ chì đen lên mắt mà mỉm cười vui trong gương. Minh trang điểm khéo đâu có thua gì Hảo. như nghỉ đến những lần đi chơi với Phục, Như không trang điểm, chỉ mặc quần tây với áo thun thôi.

Hôm nay Như phải mới, phải lạ, phải đậm đà một tí cho ra vẻ người lớn bên Hưng chứ.

Như đứng trước tủ áo, nghiêng mặt ngắm bộ đồ mới của nàng, vừa may xong mà chưa có dịp mặc. Áo thun vàng với Jupe xanh đậm. Như xách chiếc ví nhỏ trên tay và mang giày trắng. Lúc Như bước xuống mọi người vẫn còn châu đầu bàn cãi chuyện gì đó. Hình như lại chung quanh chuyện tình yêu. Như nghĩ tình yêu đẹp mà phiền ghê. Không có, thì buồn, mà có thì rắc rối là. lòng đi ấy.

Hà đang vung đôi tay lên ồn ào:

- Em phản đối anh Hưng.

Bảo cãi to hơn:

- Em bênh vực anh Hưng và chê tất cả những ông bạn của Hà và Như.

Như mỉm cười. Nàng nện mạnh gót giày, lên tiếng:

- Ai ăn hiếp anh Hưng và ai nói xấu tôi đây.

Mấy cặp mắt đều dồn về Như. Tiếng Hà:

- Mày lại đi chơi! Mà sao hôm nay diện quá xá thế.

Tiếng Bảo li lắc:

- Đẹp thật. Xin khen chị Như một câu.

Như hất mặt lườm Bảo:

- Cảm ơn, "ông " chỉ chờ có dịp là nói xấu tôi thôi, "ông" khen tôi làm gì cho mệt

Bảo cười:

- Bộ này giờ Như nghe lén hết tron hả?

Như hừ thật lớn. Hai co bạn của Hà nhìn Như dăm dăm. Như ngồi xuống cạnh Bảo và hỏi Hưng:

- Như sửa soạn lâu không?

Hưng gật đầu:

- Vừa phải

Rồi chàng nói to:

- Minh đi chứ Như?

Như gật đầu. nàng tha6 y mắt hà tròn xoe:

- Như đi chơi với anh Hưng hả?

Như cười:

- Đi ăn sinh nhật cái chị áo đỏ.

Hà vỗ tay:

- Anh Hưng chịu chơi ghê Sinh nhật bồ mà dám đưa Như đi không sợ chị ấy buồn.

Hưng nheo mắt:

- Thì có sao. Phươ=ng biết Như nửa mà.

Hưng cười cười. Như chào bạn Hà rồi đi với Hưng ra cửa. Ngồi sau xe Hưng rồi, Như mới nghe Hưng khen một câu:

- Đẹp lắm!.

Như mỉm cười:

- Anh khen ai thế?

- Như.

- Tự nhiên khen Như.

- Tại Như đẹp.

Như so vai:

- Anh chưa bao giờ khen em cả. Tại hôm nay em trang điểm đấy.

Hung cười vui tươi:

- Em trang điểm vừa đẹp, vừa khéo.

Như hỏi đùa:

- Có bằng chị Phượng không?

Hung lắc đầu:

- Anh không để ý Phươ=ng đẹp hay xấu.

Như mím môi:

- Xạo ghê! Bỏ mình mà không để ý đẹp hay xấu nữa.

- Thật đấy. Phượng có phải là bỏ anh đâu mà để ý.

Như cười nhẹ:

- Anh nói thế có nghĩa là anh cũng biết để ý đến cách trang điểm và phục sức của người anh yêu?

Hung gật đầu:

- Còn kỹ hơn nữa là đẳng khác. Chẳng hạn như em.

Như tròn mắt:

- Như em làm sao?

- Như em mà là bỏ anh, anh sẽ bắt em vẽ mắt đa6.m hơn một tí nữa nếu đi chơi buổi tối, còn ban ngày thì trang điểm như thế là quá khéo rồi.Như buổi tối cần phải đậm hơn mới nổi.

Như cười thành tiếng:

- Ai ngờ anh cũng biết nhận xét kỹ thế nhỉ. Anh biết thằng bBảo nó nói về anh sao không?

- Nói sao?
- Nó thắc mắc là tại sao anh không "mê" ai trong hai chị em như hết.
- Khó mê lắm.
- Như xấu.
- Không, xinh.
- Hà xấu?
- Hà đẹp.

Như ngạc nhiên:

- Vậy thì sao?

Hung hỏi lại Như:

- Sao Như không hỏi lại Như câu ấy. Tại sao em không yêu anh.

Như chớp mắt:

- Tại em không nghĩ đến.
- Không nghĩ đến anh hay tình yêu:

Như lắc đầu:

- Em không biết nữa. Có lẽ cũng nghĩ đến anh nhưng không nghĩ đến tình yêu. Vì anh hiện diện trong em quá quen thuộc. Từ lúc lớn lên em đã nhìn thấy anh, đã biết anh và thân anh rồi. Chắc vì thế mà tình yêu không thể đến được.

Hung gật đầu:

- Như nói có lý. Nhưng biết đâu tại Như vô tình không nghĩ đến tình yêu. Và biết đâu anh yêu Như mê đắm mà cả Như, cả anh đều chưa nhận biết được.

Chương 6

Như cắn nhẹ đôi môi. nàng nghe chơi vơi trong câu nói của Hưng. Có thể nào Hưng yêu Như? Và có thể nào Như cũng yêu Hưng? Điều đó mới là lạ vì tình yêu chẳng lẽ đã đến rồi sao. Khi bắt gặp những người bạn gái của Hà bao quanh Hưng thân mật, lòng Như bứt rứt xôn xao một nỗi buồn và tức bực vô cớ. Nàng muốn kéo Hưng đi, tách rời chàng ra khỏi những người con gái đó. Có phải là Như ghen?

Hai người đến nhà Phụng hơi sớm một ít. Nhìn thấy Như đi với Hưng, Phụng cười thật tươi:

- Như, lâu quá không gặp cô bé đây nhé.

Như cười, dánh e ấp:

- Lâu quá chị không đến chơi với Như.

Phụng nheo mắt:

- Hồi này Phụng bận quá. Với lại, anh Hưng ít đến chơi thành không có người chờ đến.

Hưng cười đùa:

- Phụng chi+? chờ anh làm tài xế không chứ tình nghĩa gì.

Phụng lườm Hưng:

- Anh khéo cãi, khéo chối lại khéo nói nửa. Cô nào nhẹ dạ tin lời anh thì cô ấy chết vì anh mất.

Hưng bật cười không cãi Phụng. Phụng đưa hai người lại bàn ngồi. Chiếc bàn thấp được che khuất ở một góc vườn, bên gốc cây hoa sứ. Ánh đèn mờ vừa đủ cho Như nhìn rõ mặt Hưng trầm lặng. Phụng đem cho Hưng một ly rượu nhỏ, màu hồng óng ánh trong chiếc ly cao cổ trắng, thật đẹp. Và cho Như một chai cô ca rồi phụng bỏ hai người lẳng xăng đón khách.

- Nhà chị Phụng giàu ghê hờ anh?

Hưng gật đầu:

- Ông bố làm xuất nhập cảng không giàu sao được.

Như mỉm cười:

- Anh nên cưới Phượng đi.

Hung hỏi:

- Để làm gì?

- Để thỉnh thoảng em được đến chơi đi dạo. quanh ngôi vườn này. Ở thành phố nhiều lúc thềm một không khí yên tĩnh thoải mái như ở đây rất khó.

Hung bật cười, chàng nhìn đắm đắm trong mắt Như, và hỏi:

- Nếu anh có một căn nhà với một ngôi vườn rộng như thế này, Như có đến chơi với anh hằng ngày không? Như có yêu anh không?

Mắt Như mở tròn xoe trong bóng tối:

- Anh hỏi Như có yêu anh hay yêu căn nhà.

Hung nói rõ từng tiếng:

- Như có

yêu anh không?

Như nghe như má mình bừng nóng lên. Nàng hỏi Hung:

- Thế anh có yêu Như không?

Hung lắc đầu:

- Như trả lời anh trước đã.

- Như chờ anh nói trước.

- Thế nghĩa là sao?

- Là Như muốn biết về anh.

Hung bật cười:

- Em vẫn chưa người lớn được.

Như ngồi im, không nói. Hung có cái tính thật kỳ. Chàng muốn mọi người phải theo chàng, tự động và ngoan ngoãn. như thì không thể. Hung cứ nhìn Như đắm đắm. Cái nhìn nửa bức tức, nửa làm bộ dọa. dẫm. Như trốn ánh mắt Hung, nhìn nghiêng ra đám đông bao quanh. Ở mỗi chiếc bàn thấp như thế này, Như nhìn thấy từng cặp, tu=ng cặp ngồi bên nhau thân mật. Và bóng Phượng với áo đỏ rực rỡ chao lượn trước mắt mọi người. Phụ giúp với Phượng là những cô bạn

trang điểm rực rỡ và một người đàn ông đứng tuổi, có vẻ là người thân thuộc với Phụng hơn hết. hai người thường đi cạnh nhau hoặc đứng thủ thủ với nhau. Như nhìn như quên mất hưng bên cạnh. Hưng gọi:

- như.

Như quay lại. Hưng la:

- Đừng có nhìn mọi người chằm chú như thế.

Như hỏi:

- Có sao đâu. tại nhìn anh em ngạt thở lắm.

Hưng chằm thuốc hút:

- Như có thấy cái anh chàng đi cạnh Phụng không?

- Thất.

- Hôn phu của nàng đấy.

Như thở ra:

- Thật à anh?

- Thật chứ sao.

- Chị ấy bỏ anh rồi.

Hưng cười:

- Yêu nhau bao giờ mà bỏ.

Như biếu môi:

- Anh cứ làm như em con nít ấy. Hai người đi chơi thân mật với nhau như thế mà cứ chối là không yêu nhau.

- Như trẻ con thật chứ gì. Cãi cho bằng đũa +.c cái chuyện mà người ta nói không có thôi.

Như nhún vai, ngồi im. Phụng đi lướt qua bàn Như, nàng không nhìn Hưng, và hưng cũng không nhìn nàng. Như có cảm tưởng hai người không hề quen nhau. Bỗng dưng Như thấy nao nao buồn. Khi tình yêu không còn, người ta có thể xa lạ nhau nhanh đến thế được sao? Không còn một chút tình nào trong đôi mắt của nhau nữa. Như lại nghĩ đến Phục nữa. liệu Như có dừng dừng thế được không?

Đêm vui hình như la ` dài quá. Hưng đã uống hết mấy ly rượu nhỏ rồi. như cắn miếng chả giò trong hai hàm răng mà không thấy ngon. Hưng nhìn Như có vẻ thương hại, chàng hỏi:

- Không thích ăn chả giò hả, Như?

Như cười, không trả lời câu hỏi của Hưng. Chàng nói:

- Chán ngồi đây chưa, anh đưa em về đi ăn chỗ khác.

Như gật đầu:

- Đi là vừa anh ạ. Người ta có vẻ bỏ rơi anh em mình.

Hưng nhún vai. Cầm bao thuốc trên mặt bàn bỏ vào túi áo, chàng đứng lên:

- Về đi, Như.

- Có chào Phụng không?

- Không cần lắm.

Như bước nhẹ theo Hưng ra chỗ lấy xe. Không ai để ý đến hai người. Như cảm thấy thoải mái trong không khí êm mát của buổi tối. Lòng Như dịu đi. Nàng ngồi sát vào Hưng hơn. Tóc Như bay lên gáy Hưng và cảm Như chạm nhẹ vai chàng thân mật. Hưng chợt hỏi:

- Như đi chơi với anh có sợ Phụng giận không?

Như lắc đầu:

- Không.

Hưng nói:

- Nếu người yêu anh mà đi chơi với người khác, anh sẽ cấm.

Như nhăn mặt:

- Vì thế anh mới ế vợ, mồ côi tình yêu.

- Chắc vậy.

- Anh nên thay đổi mới phải.

Hưng hỏi:

- Thay đổi bằng cách nào?

Như nói:

- Bằng cách lấy vợ. Người đàn bà ấy sẽ cột anh với bốn phận cho anh hết lỗi thôi.

Hung cười ròn:

- Như giúp anh đi.

- Giúp gì được?

- Làm vợ anh.

Như nghe choáng váng và mơ hồ như không phải Hưng nói. Là một người nào đó xa xôi lạ lẫm. Là một người nào đó Như chưa bao giờ biết, chưa bao giờ quen. Một người đàn ông lạ lẫm, kỳ quặc. Như bảo Hưng:

- Anh say rồi.

Hung la:

- Anh mà say.

Như run giọng:

- Anh không say thì anh điên.

Hung hỏi:

- Sao thế?

- Anh nói bậy.

Hung lại cười:

- Cái con bé này... không yêu anh thì thôi làm gì mà rửa xả anh ghê thế?

Như cắn môi nhè nhẹ. Có một nỗi ám ức nào chặn lấy cổ Như tắc nghẹn. Hưng nói với nàng như chuyện đùa chơi làm Như ức. Giọng Hưng thật thản nhiên:

- Đi ăn ở xa lộ nhé Như.

Như nói nhỏ:

- Ở đâu cũng được.

- Anh đói bụng quá rồi. Ăn sinh nhật mất thì giờ quá, ngồi cả buổi mới được ăn mấy miếng chả giò nguội tanh. Chỉ ngon là mấy ly rượu.

Như chột cười:

- Anh luôn luôn xấu tính về ăn uống.

Hung gật đầu:

- Em biết anh quá rõ.

Như nói:

- Khi đói anh quên cả người yêu lẫn bạn bè.

Hung mỉm cười:

- Quên cả câu tỏ tình coi cô bé nữa.

Như lắc nhẹ mái tóc, không nói. Nhìn nghiêng qua vai áo Hung, Như nhìn thấy cầu vồng Xa lộ hiện dần trong tầm mắt nàng, dịu mát và thênh thang.

Chương 7

Buổi chiều Như trốn học nằm ở nhà. Như cũng không hiểu tại sao tự dưng lại ghét đến trường đến thế. Buổi sáng nghe Bảo nói anh Hưng hẹn chiều nay đến ăn cơm xong rủ ba chị em đi xi nê, Như bồn thần trong lòng. Buổi trưa soạn sách vở đến trường Như thấy chán sao đó. Và quyết định ở nhà đến với Như nhanh thật là nhanh.

Như leo lên giường nằm chờ cái giờ đến trường qua đi và thiếp vào giấc ngủ. Lúc tỉnh dậy Như nghe bước chân lao xao trên cầu thang. Rồi tiếng Bảo ồn ào:

- Chị Như trốn học ở trong phòng ấy. Chị lên mà gọi chị ấy dậy.

Tiếng Hảo lao xao:

- Như có đau ốm gì không? Tự nhiên nghỉ học vậy đó hả Bảo?

- Ủ! Bà ấy bốc đồng chứ ốm đau gì.

- Như chăm học có tiếng mà.

Giọng Bảo châm chọc:

- Như chăm đến trường chắc gì chăm học.

Hảo cười. Tiếng cười kéo dài lên đến tận phòng Như Như ngồi vụt dậy vừa lúc Hảo bước vào. Áo dài trắng với quần đen thật hiền. Hảo ôm vỗ, xoa tóc ngang

vai tươi cười nhìn Như:

- Mi làm ta hết hồn. Ốm hử ?

Như vờ nhăn nhó:

- Ủ ! Ốm mi ạ. Ốm nặng lắm.

- Vậy sao Bảo nó nói mi bốc đồng nghỉ học chứ đâu có ốm đau gì.

Như rên lên:

- Cái thằng khỉ ấy thì biết gì mà nói.

- Hồi này nó lớn ghê mi ạ. Cao hơn tao nửa cái đầu rồi đấy.

Như gật đầu:

- Cậu chàng trở mã rồi đó mi.. Diện ghê lắm. Dạo này ta không dám đi với nó ra đường nữa. Thiên hạ nhìn tưởng bỏ ta kỳ chết.

Hao hứ nhỏ:

- Mi thì cái gì cũng sợ hết.
- Ta ngại.
- Thế Phục hấn chở mi thì sao ?
- Thì... đã đành.

Hao lườm Như:

- Nói như mi ấy.

Như cười ròn. Hảo ngồi xuống cạnh Như, thắc mắc:

- Như ôm thật đấy à ?

Như chớp mắt:

- Ôm vờ.
- Làm nũng ai thế.
- Anh Hưng.

Hảo kêu lên:

- Anh ấy trêu gì mi mà vờ ôm để làm nũng vậy ?

Như nháy mắt!

- Anh ấy tỏ tình không ra tỏ tình. Yêu không hẳn là yêu. Tao bực quá Hảo a.

Mắt Hảo tròn xoe:

- Mi nói cái gì kỳ khôi thế Như ?
- Ta nói anh Hưng.
- Anh Hưng làm gì mi ?
- Yêu tao.

Hảo gật gù:

- Có thể xảy ra lắm. Anh Hưng với mi đâu có họ hàng gì.

Như cười:

- Dĩ nhiên là không có họ hàng. Và dĩ nhiên là anh Hưng có thể yêu tao được. Nhưng mà anh ấy gần buồn đở hơi làm sao ấy mi ạ. Như là đùa.

Hảo nhăn mặt:

- Mi nói cái gì ta không hiểu. Anh Hưng tỏ tình với mi chưa ?

Như lắc đầu!

- Tỏ tình cũng như không tỏ tình.

- Anh ấy nói yêu mi.

- Nói rồi cũng như chưa nói.

- Kỳ vậy ?

- Ừ! Anh làm như đùa đùa thật thật ấy.

Hảo lặng thinh nhìn mong ra cửa sổ. Như đóng đưa đôi chân có vẻ chờ đợi Hảo hỏi nữa. Một lát , Hảo vẫn im lặng. Như nói:

- Hảo giúp tao đi Hảo.

Hảo nương đôi mắt đẹp lên nhìn Như:

- Giúp bằng cách nào ?

- Mi khuyên ta có thái độ nào với anh ấy.

Hảo hỏi lại Như:

- Anh Hưng "có vẻ" yêu Như từ hôm nào ?

Như cắn nhẹ đôi môi:

- Cách đây năm hôm, một buổi tối tao đi dự sinh nhật nhà cô bạn gái của anh ấy.

- Năm hôm nay có gặp lại anh nữa không ?

- Có, anh mới đến tối hôm qua.

- Có nhắc nhở gì chuyện đó ?

Như lắc đầu:

- Không ảnh vẫn thản nhiên như từ trước đến nay.

- Và mi.

- Tao cũng thế.

Hảo nheo mắt nhìn Như:

- Mi không bị mất bình tĩnh và xúc động à ?

Như cười:

- Không nhưng mà tung tức làm sao ấy.

Hảo ngạc nhiên:

- Sao mà tức. Mi "cũng" lắm đấy chứ. Vẫn thản nhiên và giữ vững được lòng mình là anh chàng Hưng hết dám hó hé nữa rồi.

Như nhăn mặt:

- Tao lại không muốn thế. Tao đợi anh Hưng có thái độ hẳn hoi. Phải có vẻ buồn, khổ, và tỏ tình thật sự với tao cơ.

- Kỳ nhỉ ?

- Tự ái ấy mà. Anh ấy xem tao như trẻ con nên nói chuyện tình yêu bằng cái giọng đùa cợt làm tao tức.

Hảo nói:

- Nếu thế, mi phải đề cập lại với anh ấy.

Như so vai:

- Anh ấy sẽ cười tao.

- Thì trêu tức thử xem.

- Như thế nào ?

- Đi chơi với Phục đều đều xem anh chàng có vẻ gì ghen tuông không ?

Như chớp mắt:

- Anh Hưng biết tao yêu Phục rồi. Và anh nói tình yêu của tao với Phục chưa phải là tình yêu. Chỉ là sự quen biết và khờ khạo trong mắt nhìn mà thôi. Nên khó mà chọc ghen nổi anh chàng.

Hảo hỏi Như!

- Mi có thấy đúng không?

Như cúi nhìn bàn chân mình, ngập ngừng:

- Có thể lắm Hảo. Bỗng dưng tao chán gặp Phục quá, và Phục cũng thế Hảo ạ. Từ hôm đi Mỹ Tho về, Phục có vẻ không tha thiết với tao nữa. Hình như hẳn đang yêu một người nào khác.

Hảo cười nhẹ:

- Tao quen nhiều bạn trai và đi chơi lung tung mà chẳng thấy mình yêu ai được cả. Có lẽ tình yêu là một cái gì thật khó kiếm, Như ạ. Một lúc nào đó nó sẽ đến với nhau không chờ không đợi. Cũng như mị Biết đâu tình yêu đã đến rồi đó.

Như chợt mơ màng!

- Với ai ? Phục hay Hưng ?

- Phải chờ mới biết được. Mà tao linh cảm hình như mi không yêu Phục lắm.

- Tao thích Phục.

- Thích chưa gọi là yêu.

- Tại bạn bè gán ép rồi một lúc nào đó mình chấp nhận sự quen biết là tình yêu. Hai đứa chưa hôn nhau "thật sự" bao giờ.

Hảo chợt cười vang:

- Mới hôn vờ thôi hở ?

Như gật đầu:

- Có lẽ.

- Tại ai ?

- Tại Phục nhát mà cũng tại tao phản đối quá. Thấy kỳ kỳ, mỗi lần Phục nắm tay tao, tao chỉ muốn rút ra thôi.

Hảo nói:

- Tại mi sợ hấn.

Như so vai:

- Sao mà sợ. Hình như tao không thích thân mật quá với Phục.

Hảo dí tay lên trán Như:

- Tình yêu bây giờ mà mi làm như các cô đời xưa không bằng ấy. Nhiều khi người ta không yêu nhau mà vẫn muốn tìm cảm xúc lạ với nhau đó thì sao. Huống gì mi đã "bò" với hấn mà không cho hấn hôn. Mi cổ hủ quá hấn chán mi cũng phải.

Như lắc lắc mái tóc:

- Hảo vẫn không hiểu gì về Như được cả. Như đâu đến nỗi cổ hủ quá như thế. Có điều thật là, mỗi lần đi chơi với Phục Như có cảm tưởng như đi chơi với một người bạn rất thân mà thôi. Và mỗi lần thân mật nhau, Như vẫn mang nỗi ngại ngùng kỳ cục sao đó. Muốn được như Hà, nhiều lần Như thử choàng tay lên cổ Phục và tự buông thả hồn mình cho Phục hôn môi Như xem sao. Nhưng lần nào cũng thế, nụ hôn không thể gọi là rất tình được vì Như luôn luôn phản ứng bất ngờ bằng cách gượng ép chịu đựng hay xô Phục ra. Bàn tay Như vụng về buông lỏng xuống thành ghế. Không thể tìm rung động nổi với Phục. Như cũng không hiểu tại sao nữa. Khi tưởng tượng một mình thì thấy rung động ghê lắm. Nhưng khi gặp rồi, ngồi bên nhau Như thấy bình thản lạ lùng.

Hảo nói:

- Tao nghi mi muốn trêu Phục chơi chứ mi chưa yêu hấn đâu. Mi yêu anh Hưng , có lẽ.

Như cười nhẹ:

- Tao chỉ biết là tao thích Phục. Hai đứa chấp nhận tình yêu của nhau mà không e ngại gì cả. Còn với Hưng, lâu quá rồi, từ những ngày còn bé, tao đã quen với sự có mặt của anh ấy bên cạnh. Quen thân đến độ tao không còn nghĩ đến anh ấy nữa. Như thế không biết có thể yêu được không ?

Hảo kéo mái tóc Như xoắn nhẹ trong ngón tay:

- Mà phải "trắc nghiệm" lại lòng mày.

Như nói:

- Đáng lẽ thì tao cứ thân nhiên mà chờ xem việc gì sẽ đến với mình. Nhưng vì tao tức anh Hưng quá nên mới thắc mắc như thế.

Hảo khuyên Như:

- Mi cứ lờ đi. Anh chàng chơi đòn cao với mi , mi cứ giả vờ như ngây thơ không biết gì xem anh chàng nghĩ sao.

Như gật đầu!

- Chắc cũng phải vậy.

- Còn Phục ?

- Phục có liên quan gì đến chuyện này ?

- Mi với Phục có "tính toán" gì với nhau chưa ?

Như nói:

- Tính toán gì nhỉ ?

- Phục có bao giờ hỏi chuyện đám cưới ?

Như cười!

- Chưa , Phục còn nhỏ chết.

Hảo nháy mắt:

- Nó còn nhỏ nhưng mi thì đã lớn. Con gái mười tám tuổi đủ sức nghĩ đến chuyện lấy chồng.

Má Như đỏ lên. Hảo nói y như Hà. Sao con gái thời nay nghĩ đến chuyện vợ chồng sớm thế không biết ? Làm như 18, 19 tuổi chưa yêu ai là ế chồng không bằng vậy.

Hảo ghé tai Như, nói nhỏ:

- Tao muốn lấy chồng ghê Như ạ.

Như đập lên vai Hảo!

- Khiếp , nói nghe nhảm.

- Thật đấy. Làm thế nào để họ cưới mình Như nhỉ ? Chẳng lẽ vừa mới quen ai, yêu ai là vào đề anh cưới em ngay đi hả.

Như gật đầu!

- Ủ! Nói chứ sợ gì.

- Sợ nó tưởng mình "bị gì" rồi ấy chứ.
- Kệ. Nếu mình không "bị" cưới xong nó biết liền chứ sao.

Hảo nhún vai:

- Đàn ông bây giờ khôn như mọ Nó thấy mình có vẻ thúc hổi nó làm tới, làm reo. Và nó dụ dỗ mình cho nó "thử" trước rồi mới cưới ấy.

Như rên lên:

- Mi nói chuyện động trời không à. Mình con gái có thân thì phải giữ chứ. Nó mà đòi như thế thì nó quá tồi. Bỏ là vừa.

Hảo thắc mắc:

- Biết đâu nó thành thật ?
- Như thế mà thành thật ?
- Ừ !

Như nhăn mặt:

- Mi có vẻ tin người quá nhỉ.

Hảo so vai:

- Không tin, nhưng nếu tao yêu một người nào đó, tao tìm hiểu gia đình nó đàng hoàng. Và nếu nó có vẻ yêu tao thật, tao sẽ bảo nó cưới bằng cách cho nó "thử" trước.

Như rùng mình. Nàng nghe má nóng bừng lên. Như la:

- Mi điên quá đi Hảo.

Hảo thản nhiên:

- Có gì đâu mà điên. Cũng như mình chơi một ván bài. Một ván bài định mệnh mà.

Như nói nhỏ:

- Một ván bài cho cả một đời mình.
- Nếu nó biết nghĩ, đàng hoàng và yêu tao thật, nó sẽ phải nghĩ đến chuyện cưới tao.

- Còn nó lừa đảo ?

- Thì tao thua bài.

- Nguy hiểm quá, Hảo.

Hảo im lặng như đang nghĩ ngợi. Như đứng dậy kéo Hảo đứng theo:

- Ra lục tủ lạnh xem có gì ăn không ? Tao đói bụng quá.

Hảo theo Như:

- Tao khát nước.

Hai đứa chen nhau nhìn vào tủ lạnh. Như đưa cho Hảo chiếc ly không và chai nước lọc. Hảo rót đầy ly nước uống một hơi. Như lấy trái cam rồi rửa Hảo ra ban công ngồi. Như bóc cam trong khi Hảo uống nước. Như bảo:

- Mi uống nước như mấy dân nhậu uống bia.

Hảo cười:

- Tao uống một ngày tám ly nước như thế này.

Như nói:

- Uống thế thì vỡ bụng ra mất.

- Vỡ sao được. Uống nước nhiều cho da mát mẻ, không có mụn, lại no đỡ phải ăn nhiều mập ra xấu lắm.

Như nheo mắt:

- Mi giữ gìn sắc đẹp bằng cách uống nước ta thấy không hợp tình , hợp lý tí nào cả.

Hảo cãi:

- Tao uống nước nhiều còn do lời khuyên của bác sĩ. Với lại nước còn là thứ mỹ phẩm thiên nhiên rất tốt cho mặt mình nữa. Mi thử nghĩ trong lúc mệt mỏi mà mình đi tắm, vẩy hoa sen cho nước đập nhẹ vào da mặt mình xem. Thoải mái và tươi mát ngay ấy chứ.

Như cười rộ Lên:

- Mi làm nghề quảng cáo dầu cù là được đấy Hảo. Nghe mê ly hấp dẫn lắm.

Hảo cười theo Như, không nói. Hai đứa ngồi dựa vào nhau ăn cam. Như bảo:

- Muốn giữ gìn sắc đẹp tốt nhất là ăn thật nhiều trái cây tươi. Mỗi ngày nửa chục cam, nửa ký nho, nửa ký táo...

Hảo bịt miệng Như:

- Cho tao xin. Mi nói một lúc nữa tao tưởng mi dân Tây mất.

Như cười:

- Thế thì tốt hơn đừng thêm giữ gìn gì cả. Thích cái gì ăn cái đó xem chừng còn đẹp hơn.

Hảo lườm Như:

- Rốt cuộc rồi mi cũng nghĩ đến chuyện ăn trước nhất.

Như chột nói:

- Ta giống anh Hưng.

- Giống ở cái tật háu ăn.

- Ừ!

Hảo nói:

- Thế thì hai người nên lấy nhau cho có bạn ăn uống thỏa thuê.

Như chớp mắt, mỉm cười. Có tiếng Hà nói vang vang ở dưới. Hảo nhìn đồng hồ, kêu lên:

- Chết. Sáu giờ hơn rồi. Ta về đây.

Như kéo tay Hảo:

- Sớm chán. Nắng vẫn còn trên mặt đường kia.

Hảo đứng lên!

- Không được đâu. Về trễ bị la chết. Hôm nay ta trốn hai giờ sau đến mi đó. Mai đi học nhe.

Như đứng lên theo Hảo:

- Ừ, mai đi.

Hảo vào phòng Như lấy sách vở. Như đưa Hảo xuống cầu thang gặp Hà đang ngồi ở salon. Hảo chào Hà. Như hỏi chị:

- Hôm nay về sớm thế , Hà ?

Hà gật đầu!

- Ừ! Về sớm.

Như không nhìn Hà đưa Hảo ra ngõ. Như hỏi:

- Về bằng xích lô hay xe buýt ?

Hảo cười:

- Trễ rồi, về xích lô cho tiện.

Như vẫy xích lô cho Hảo. Chờ Hảo lên xe rồi Như mới quay trở vào. Năng vẫn còn sót lại trên những ngọn cây thấp và nhảy nhót theo từng bước chân Như. Như thoáng mong cho buổi chiều mau hết nắng...

Chương 8

- **C**hiều nay mẹ không về ăn cơm. Hà nói với Như khi Như từ cửa bước vào. Như ngồi xuống cạnh chị thấy mặt Hà khó khăn lắm:

- Mẹ điện thoại cho Hà đây à?

- Ừ!

Như nói:

- Chắc đi ăn với ông ấy?

Hà nhếch môi:

- Hẳn nhiên rồi còn gì. Càng ngày mẹ càng quên chúng mình.

Như nghe buồn trong câu nói của Hà. Hà đứng dậy hỏi Như:

- Hảo về rồi à?

- Ừ.

- Sao nó về sớm thế?

Như nói:

- Tại chiều nay em trốn học ở nhà. Nó tưởng em ốm nên nghỉ hai giờ sau đến thăm em.

Hà nhìn Như:

- Mà cũng đâm lười đến thế.

Như không nói, giở tờ báo trên bàn xem tin tức. Hà lên phòng bỏ Như ngồi một mình. Như chợt thấy cô đơn, thật cô đơn. Nàng bỏ tờ báo xuống bàn nằm ruỗi dài đôi chân lên ghế. Như muốn khóc, thật kỳ lạ.

Hung vào mà Như không ngẩng đầu lên. Cái dáng cao của Hung đứng ngang tầm

mắt nàng. Hung nói to:

- Nhỏ này sao nằm đây?

Như nói mà không nhìn Hung:

- Buồn quá!

Hưng ngồi xuống ngay bên cạnh nàng:

- Sao buồn? Ai trêu Như?

Như chống tay lên cằm:

- Tự nhiên buồn, chả ai trêu cả.

Hưng nháy mắt:

- Tí hết buồn liền. Có cơm cho anh ăn với không?

Như gật đầu:

- Có. Hôm nay mẹ không ăn cơm nhà.

- Ăn cơm khách hả?

- Chắc đi với ông Thái.

Hưng bảo:

- Hãy để mẹ vui với tình yêu của mẹ. Như đừng thắc mắc gì cả tự nhiên thấy dễ chịu hơn.

Như định ngồi vùng dậy. Hưng ấn Như nằm xuống:

- Đừng có cãi. Em nói không lại anh đâu.

Như lại úp mặt xuống ghế, làm như giận Hưng. Hưng kéo nhẹ tai Như:

- Hồi nhỏ em búng ít. Càng lớn càng búng nhiều hơn.

Như hứ một tiếng nhỏ rồi chống tay ngồi dậy. Hưng hỏi:

- Hà về chưa?

- Về rồi.

- Bảo đi đâu?

- Ai biết.

Hưng bật cười:

- Con nhỏ này, dấm da dấm dẳng buồn cười ghê Có chuyện gì thế?

Như lắc đầu. Hà từ trên lầu đi xuống. Như nhìn thấy thân hình Hà lồ lộ sau lớp vải mỏng, đầy quyến rũ. Nàng liếc nhìn Hưng và thấy ánh mắt chàng cũng đang dừng ở thân thể Hà. Như kéo tay Hưng:

- Này, anh.

Hưng quay nhìn Như:

- Học ai được cái lối gọi du côn thế hử? Coi chừng anh đấy.

Như bĩu môi phản đối lời nói kẻ cả của Hưng. Hà đã xuống ngồi đối diện với hai người:

- Đạo này anh Hưng có vẻ thất nghiệp nặng. Bị nàng bỏ rơi rồi phải không?

Hưng châm thuốc hút, cười cười. Như nói với Hà:

- Tại người tình má đỏ coi thường chàng quá nên chàng hận.

Hưng nắm nhẹ những sợi tóc lò xo của Như, nói:

- Nàng lấy chồng rồi.

Hà hỏi:

- Lấy ai vậy?

- Lấy người ta.

Như tò mò:

- Bao giờ thế?

- Cuối tháng này. Mới dám hỏi hôm qua.

Như cười ròn:

- Thật à, anh. Anh buồn không?

Hưng gật đầu:

- Hôm qua đi dự đám hỏi nàng xong về nhà buồn quá, nhớ nàng quá anh bèn ... tự tử.

Hà kêu lên:

- Khiếp, cái lương. Anh tự tử bằng gì?

- Bằng súng.

- Tự tử chưa?

- Rồi.

Như nheo mắt:

- Nhưng súng không có đạn hả?

- Có chứ.

- Hay tại anh không dám bắn?

Hung gật đầu:

- Bắn đàng hoàng, ngay thái dương.

- Rồi sao nữa.

- Rồi... không chết được.

Như mím môi lờm Hung. Hà hỏi đùa:

- Vì có người gõ cửa hả?

Hung lắc đầu:

- Không. Vì súng nhựa làm sao chết được.

Hà mỉm cười và Như quay mặt nhìn đi. Bảo về, nó nói to:

- Hôm nay anh Hưng có xe hơi.

Hà nhìn ra cửa thấy chiếc xe Mazda 1000 cũ đậu trước cửa. Hà nháy Hưng:

- Nãy giờ em không để ý. Mới mua đây hả?

Hung nhún vai:

- Mượn bạn.

- Tốt nhỉ.

- Sao tốt.

- Làm gì mà long trọng thế.

- Đến rũ cả nhà đi xi nê Hai ngày nữa anh đi Đà Lạt, chắc lâu mới về.

Như thoáng nhẵn mặt. Hà hỏi vô tư:

- Anh đi Đà Lạt làm gì thế?

Hưng nhìn ra cửa:

- Có chút công việc.

Hà cười tinh nghịch:

- Chứ không phải buồn vì cô má đỏ đi lấy chồng à?

Hưng lắc đầu:

- Anh buồn chuyện khác, không phải chuyện cô ấy.

Hà cười cười:

- Em nghi lắm.

- Nghi gì?

- Nghi anh "bắt cóc" cô nào đi theo anh lên Đà Lạt du dương.

Hưng nhẵn mặt:

- Nói nhảm.

- Chứ anh đi với ai?

- Với người bạn có chiếc xe này. Đi chạy áp phe một chuyến để có tiền cưới vợ ấy mà.

Hà bĩu môi:

- Ai mà lấy anh em phục.

Hưng hất mặt:

- Bộ anh xấu giai lắm hả?

- Đẹp!

- Hay anh già?

- Tuổi anh lý tưởng lắm.

- Vậy sao?

Hà lắc đầu:

- Không biết được.

Hưng cười thành tiếng. Bảo bước vào nhà. Hà mắng:

- Thấy mày là thấy ồn ào ngay.

Bảo vênh váo:

- Đương nhiên. Vì em là con trai phải ăn to nói lớn chứ sao?

Rồi Bảo gọi to:

- Chị Hai ơi, đói bụng rồi đó nghe.

Tiếng dạ của chị Hai kèm theo tiếng bát đĩa kêu linh tinh. Hà đứng dậy đi vào nhà trong:

- Hà vào giúp chị Hai làm bếp.

Như nhìn theo dáng đi nhanh của Hà với vòng hông tròn, đầy đặn. Như nghĩ là Hà đẹp và hấp dẫn. Đôi chân Hà dài và cao, bộ ngực đầy, trắng nõn. Hà có một thân hình toàn vẹn. Như thua Hà ở sự toàn vẹn đó vì Như có nét mảnh mai hơn. Mông Như cũng tròn đầy, nhưng ngực Như thon, nhỏ nhắn.

Như cứ nghĩ Như không quyến rũ bằng chị dù Hà chỉ hơn Như có một tuổi. Và Hà hiểu biết nhiều hơn Như. Biết yêu sớm hơn Như và Hà bỏ học đi làm ngay lần thi rớt tú tài thứ nhất. Như chỉ là một con chim non trong đôi mắt của Hà mà thôi.

Hưng hỏi khi thấy Như im lặng:

- Như có vẻ buồn. Làm sao thế?

Như lắc đầu:

- Tự nhiên mà buồn. Có biết làm sao đâu.

- Anh đi Đà Lạt Như có muốn mua gì không?

- Không.

- Chê quà Đà Lạt hả?

Như so vai:

- Đà Lạt có gì mà mua. Mua cho Như một ít lạnh đem về vậy.

Hung cười. Hà đứng ngay cửa phòng ăn gọi:

- Anh Hưng, Như vào ăn cơm.

Như nhìn Hưng rồi đứng dậy theo chàng vào phòng. Bốn người ngồi vào bàn ăn. Bảo nói:

- Hôm nay mẹ không về.

Hà hơi gất:

- Mẹ bỏ rơi chúng mình rồi. Ăn cơm xong Hà đi chơi cho sướng.

Hung gật đầu:

- Đúng. Anh đưa cả nhà đi xi nê. Ăn cơm thật nhanh và sửa soạn thật nhanh nghe. Có quyền ăn ít thôi. Đi xi nê ra anh sẽ đưa cả nhà đi ăn phở.

Bảo gật gù:

- Chương trình của anh Hưng nghe hấp dẫn quá. Giá hôm nào cũng thế này nhỉ.

Hà lườm Bảo:

- Mà mày còn mong hôm nào mẹ cũng đi chơi với ông ấy không về ăn cơm nhà nữa

mà.

Bảo cãi:

- Bao giờ đâu. Em chỉ mong ngày nào anh Hưng cũng đề nghị những tiết mục ăn chơi như hôm nay đây chứ.

Hà hứ trong cổ. Hưng cười choàng tay qua vai Bảo thân mật. Như đứng dậy trước tiên. Bảo nói:

- Chị Như ăn như mèo.

Như dơ tay làm bộ muốn cầu lên mặt Bảo. Bảo né người kêu ầm lên. Hưng với nắm chặt tay Như dọa dẫm:

- Có ngày anh cắt hết móng tay, hết cào.

Như dứt mạnh tay ra khỏi tay Hưng. Bỗng dưng mà Như thấy ngượng ngùng trong đôi mắt mọi người. Như bỏ lên phòng, nghe tiếng Hưng dặn dò:

- Sửa soạn trước đi Như nhé.

Như ngồi thờ trên giường lâu lắm mới thấy Hà lên. Thấy Như có vẻ lặng lẽ, Hà hỏi:

- Sao vậy? Không thích đi chơi với anh Hưng à?

Như không trả lời Hà. Hà cười nằm dài lên giường:

- Chắc lại sợ anh chàng đến tìm không gặp chứ gì?

Như nói như gắt:

- Ai mà sợ ngớ ngẩn thế.

Hà chun mũi trêu Như:

- Trong mày khó thương quá.

Như vùng vằng:

- Kệ em!

Hà tròn mắt ngồi vụt dậy:

- Chết chạ Anh Hưng giục lên thay đồ thì lại nằm đây. Khéo tao từ chối mục xi nê này lắm à.

Như nhìn Hà, hơi ngạc nhiên khi thấy Hà có vẻ vui. Hà đứng trang điểm sát mặt giường, bảo Như:

- Có đi không thì mặc đồ lẹ lên, con lười biếng.

Như đứng dậy:

- Chị thừa biết là em không dám ở nhà một mình.

Hà cười ròn. Như nhí nhảnh thay quần áo. Chiếc robe màu trắng sữa Như mặc trông thật ngoan. Nàng đứng bên cạnh Hà nhìn Hà vẽ chì xanh lên mí mắt. Hà nói

với Như:

- Anh Hưng vừa mới thú thực với tao anh ấy đang yêu, Như ạ.

Như trề môi:

- Anh ấy noi ai mà tin cho nổi. Nay yêu, mai bỏ, một nàng đi lấy chồng. Em chán nghe tình yêu của anh ấy rồi.

Hà gật đầu:

- Ủ! Anh chàng bê bối thật. Nhưng lần này coi bộ yêu thật đấy Như.

- Ai yêu?

- Anh Hưng ấy.

Như chớp mắt:

- Anh ấy có nói yêu ai không?

Hà cười mỉm:

- Dấu tên.

Như nhún vai:

- Chàng chỉ xạo.

Hà quay sang Như:

- Tao nghi thật đấy.

Như hỏi:

- Cái gì thật?

- Lần này anh Hưng yêu thật. Nhìn mắt anh có vẻ quan trọng lắm. Cũng mong

ông ấy lấy vợ cho rồi.

Như nghe băng khuâng:

- Lấy vợ anh sẽ hết thì giờ đến chơi nữa.

Hà so vai:

- Chả cần. Tao cũng mong lấy chồng sớm, trước khi mẹ lấy ông Thái.

Như nói nhỏ:

- Chắc gì mẹ lấy ông ấy?

- Thế yêu nhau để làm gì?

- Mẹ cũng phải hỏi qua ý kiến của chúng mình.

Hà nhướn mắt:

- Hỏi cho có lệ thôi. Tình yêu của mẹ sẽ thay mình mà. Dù mình có bằng lòng hay phản đối, mẹ vẫn lấy ông ấy.

Như nghe bứt rứt trong ý nghĩ. Nàng đứng ở cửa chờ Hà mặc áo. Chiếc áo thun màu đỏ sậm ôm sát lấy thân hình Hà đầy đặn, quyến rũ khiến Như thoáng nhớ đến cái nhìn của Hưng lúc Hà bước xuống cầu thang. Không biết là Hà có nghĩ Hà quyến rũ và để ý đến cái nhìn của Hưng hay không? Như nghe nồn nao một điều gì đó.

Hai chị em sánh vai nhau xuống nhà. Mặt Bảo nhăn như cái bị:

- Khiếp, hai bà ngủ mấy giấc rồi vậy?

Hà lườm Bảo, không nói. Hưng dụi điều thuốc đang hút dở vào cái gạt tàn rồi đứng dậy:

- Đi nhanh không trễ giờ.

Bốn người kéo nhau ra xe, Hà ngồi đằng trước với Hưng. Như ngồi băng sau với Bảo. Chiếc xe lướt êm ra khỏi ngõ. Như vẫn cứ nghe buồn buồn.

Đến rạp xi nê, Hưng tìm chỗ để xe rồi bốn người kéo nhau vào mua vé. Như giữ im lặng bên sự liếng thoắng của Hà. Vào trong rạp Hưng mua cho Như phong kẹo Chocolat rồi nắm tay nàng dắt đi trong bóng tối. Hưng hút thuốc thổi khói bay đầy đầu Như Cuốn phim hay, nói về một mối tình đẹp bị dang dở. Hà khen:

- Lâu lâu mới thấy có một phim xem được.

Như gật đầu:

- Và tài tử cũng được.

Hà cũng cười:

- Được mê đi ấy chứ.

Bảo thì nói:

- Phim hay nhờ nhiều đoạn kêu gọi nửa chừng. Chẳng hạn như cái cảnh nàng mặc áo như... không mặc gì cả lúc trong phòng ngủ.

Hà nhéo tai Bảo, rít lên:

- Thằng khi, bằng tí tuổi mà đã... nham nhở.

Bảo nhăn mặt:

- Chán bà chị tôi quá. Lúc nào cũng dở thói bắt nạt được.

Hà gắt khế:

- Im cái mồm mày lại. Con nít con nôi mà bày đặt.

Như cười, bênh Bảo:

- Sao hôm trước chị nói với Như trẻ con bây giờ mười lăm mười sáu đã biết yêu nhau ra gì mà.

Bảo vỗ tay:

- Như nói nghe được quá.

Hà lườm Như:

- Ta nói để chửi chứ không phải để khen. Mày có đường bắc cầu cho nó đi đấy. Như lè lưỡi nhìn Hưng. Hưng cười nghe ba chị em cãi nhau. Luôn luôn là như vậy.

Buổi tối xuống thật thấp. Bốn người ra khỏi rạp hát đã mười một giờ đêm. Như không đói nhưng vẫn phải theo mọi người đi ăn phở. Trên đường về, Hà dựa đầu vào cửa xe nhắm mắt như ngủ. Bảo vừa ngáp vừa hát vang một bài hát vui. Con ngõ nhỏ như ồn lên khi chiếc xe Hưng lướt vào. Ánh đèn trong nhà hắt ra, Như biết mẹ đã về. Mẹ thường bật đèn sáng như thế mỗi khi các cô đi chơi về khuya. Lần này đi với Hưng lại cả ba chị em nữa chắc mẹ không nói gì. Như thấy yên lòng. Bảo nhảy xuống xe trước mở cổng chạy bay vào nhà. Hà cũng chào Hưng rồi vào nhà thôi. Như xuống sau cùng. Nàng hỏi Hưng:

- Anh về hay vào chơi tí đã?

Hưng nhìn đồng hồ:

- Sắp giờ nghiêm rồi. Anh về đây.

Như chột hỏi Hưng:

- Anh đi Đà Lạt thật đấy hả?

- Thật.

- Bao giờ về?

Hưng cười:

- Bao giờ anh đến Như sẽ biết.

Như hứ nhỏ trong cổ rồi quay vào nhà. Tiếng Hưng cười đuổi theo Như dịu dàng và triu mến.

Chương 9

Đã mấy ngày rồi Như không gặp Phục. Hồi chiều nghe Hảo nói:

- Mi coi chừng mất bồ Như ạ.

Như hỏi:

- Tại sao thế?

- Hình như Phục đang mê con nhỏ nào.

Như chớp mắt nghe tự ái bùng dậy. Chẳng lẽ linh cảm của Như đã trở thành sự thật. Phục hết yêu Như rồi! Từ hôm đi Mỹ Tho về Phục có vẻ xa Như hơn, tránh gặp Như thường xuyên. Như không buồn mà thấy tức. Nếu không còn tình yêu. Phục gặp Như, và nói với Như điều ấy rồi hai đứa xa nhau. Có gì đâu mà trốn tránh thế.

Như buồn quá là buồn! Nàng đâm nhớ Hưng và lời chàng nói:

- Tình yêu giữa Như và Phục là tình... trẻ con. Không có gì để nói tới. Bao giờ Như biết yêu thật, hãy kể cho anh nghe.

Như chỉ cười vì nàng nghĩ đến tình yêu của nàng dành cho Phục. Hình như là trẻ con thật. Nó không có vẻ gì là tha thiết, đậm đà hết. Làm như vừa lớn lên Như phải có người để mà yêu, vậy thôi. Không có người yêu các bạn chê mình cù lần.

Mà có người yêu rồi cũng chả thấy tình tứ là mấy.

Như ở nhà suốt từ tối. Ở trường về, Như nghe Hảo "cảnh cáo" chuyện Phục. Như thấy bút rút bắn khoắn và nỗi buồn ứ đọng trong mắt. Như ăn cơm xong về phòng nằm. Hà đi chơi với Khiêm. Bảo đi với bạn bè nhảy nhót. Còn lại mình Như và mẹ. Nhưng Như không có đủ can đảm nhìn mẹ và nói chuyện với mẹ. Sợ Như làm mẹ buồn vì biết đâu trong một sơ hở nào đó Như đã kích người đàn ông mẹ yêu. Mẹ sẽ giận hờn Như.

Nước mắt muốn ứa ra, Như nằm vùi mặt vào gối, nghĩ đến Hưng rồi đến Phục. Người đàn ông nào cũng làm bức tức cho Như không ít.

- Giống Hảo thế mà bình thản.

Như nói thầm rồi vùng dậy. Viết cho Phục một bức thư Như nghĩ. Nàng xé vở học trò rồi nắn nót trên trang giấy:

" Anh thân của Như!

Lâu lắm rồi Như không gặp anh. Có chuyện gì không hờ Phục? Tự dưng Như thấy

lo lọ Hình như là anh hết yêu Như rồi... "

Như xé nát bức thư vụn bừa lên bàn. Bức thư buồn cười đến độ ngớ ngẩn. Nàng ra ban công ngồi. Đêm nay thật đẹp. Bầu trời đầy sao lấp lánh. Như thèm được nói chuyện. Với Hà, với Hưng hay với Bảo cũng được. Nhưng tất cả đều xa Như mất rồi. Hưng đi Đà Lạt nửa tháng chưa về. Bảo càng ngày càng đi chơi nhiều hơn.

Hà cũng thế. Không có người cầm chân, không người khuyên bảo làm Như lạc lõng sao đó. Mẹ đã bắt đầu bỏ rơi con cái. Mặc cảm với bọn Như mẹ không hỏi một lời nào cả. Mẹ chỉ nghĩ đến mẹ mà thôi.

Như ngồi xuống đất, gác chân lên thành ban công và muốn ngủ một giấc thật dài, cho quên đi buổi tối buồn này. Tiếng động sau lưng Như khiến Như quay lại. Hà cười, đôi mắt long lanh trong bóng tối:

- Sao ngồi đây một mình buồn thế?

Như nói:

- Chả có ai ở nhà cả.

- Mẹ đâu?

- Trong phòng me.

Hà tươi cười:

- Vào tao nói cho nghe chuyện này.

Như đứng dậy:

- Lại chuyện yêu đương của chị đấy hả?

Hà lắc đầu:

- Không, chuyện của Như.

Như kêu lên:

- Chuyện Như?

- Ừ!

- Có... đáng run không?

Hà lắc đầu. Như theo Hà vào phòng. Hà khóa cửa rồi cởi áo thay trước mắt Như Như nằm lên giường ôm gọn chiếc gối trong lòng nhìn Hà đắm đắm:

- Đi xinê với anh Khiêm hử Hà?

Hà nói:

- Đi nhảy.

- Anh Khiêm chịu chơi nhi?

- Từ lâu.

Như cười:

- Đi nhảy có dịp hôn nhau không?

Hà gật đầu:

- Có, lúc đi slow hôn nhau tình nhất. Hôm nào mày thử tình như tao cho biết mùi.

Như so vai:

- Chịu thôi. Em không biết nhảy.

Hà nói nhỏ:

- Thảo nào. Con bé nhà quê quá bỏ bỏ cũng phải. Biết gặp ai trong vũ trường không?

Như buột miệng:

- Phục

Hà gật đầu:

- Chứ ai. Nó đi với một con bé trong hấp dẫn hơn mày nhiều.

Như thở dài:

- Đã đến lúc hết tình với nhau rồi Hà ạ.

Hà nằm lên giường, cạnh Như:

- Hai đứa giận nhau rồi hả?

- Không.

- Sao nó đi chơi với con khác?

Như chớp mắt:

- Em không biết.

- Như có buồn không?

Như gật đầu:

- Cũng buồn buồn. Giá Phục nói với em thì đẹp hơn. Em muốn xa nhau trong tiếng cười và bình thản chứ không phải lén lút.

Hà im lặng. Như nằm xoay mặt vào tường. Nước mắt ứa ra. Như mơ hồ thấy Phục trước mắt, không một chút rung động nào nhưng lại nghe tức tối vỡ òa trong nước mắt. Mình chẳng đến nỗi nào mà sao Phục phụ mình như thế chứ.

Hà choàng tay qua người Như Nàng thấy Như chùi nước mắt. Hà dịu dàng:

- Phục còn trẻ quá. Dễ đam mê và thích mới lạ. Như không hợp với nó đâu. Bo?

nhau là phải Như ạ.

Như nói:

- Em bị chạm tự ái.

- Tự ái làm gì. Rồi Như sẽ yêu người khác và sẽ quên nó ngay cho mà xem. Tuổi trẻ mau quên mà Như.

Như mím môi im lặng. Hà nhìn Như nhắm mắt. Tưởng Như ngủ Hà ngồi dậy nhẹ nhàng về giường mình. Nàng định đọc sách một lúc nhưng nghĩ đến Như đã ngủ. Hà lại thôi. Không nỡ gọi Như dậy tắt đèn như mọi hôm, Hà chui vào mùng để nguyên đèn sáng rồi ngủ.

Như mở bừng mắt khi tiếng ngáy của Hà vang lên đều đều. Hà vô tư quá! Như không thể như Hà được. Nàng vùng dậy. Ánh sáng của ngọn đèn Neon thước hai thật chói chang làm Như chóng mặt. Nàng tắt đèn và ngồi một mình trong bóng đêm. Ta giống một kẻ thất tình. Mà có thật Phục bỏ ta không nhỉ?

Lòng Như miên man một nỗi buồn. Không thấy tiếc tình yêu đã qua mà sao buồn quá thế. Cứ tưởng tượng đến Phục và khuôn mặt hiền lành của người con trai mà Như buồn như thế. Nhớ hôm nào của một ngày xa xôi, Như và Phục vừa gặp nhau đã thấy gần nhau ngay Phục bỏ bạn bè quần quít bên Như.

Như nghe bạn bè khen Phục và trêu Như, má Như cứ đỏ hồng nhận chịu. Thế là tình yêu đến với nhau. Phục không nói: Anh yêu em với Như bao giờ cả. Nhưng trong những đưa đón, những lần đi chơi, tự hai đứa đã chấp nhận là mình yêu nhau. Cho đến ngày hôm nay Phục xa Như, cũng không một câu nói nào khác.

Lòng Như bồi hồi. Nàng mong gặp Phục để cho dứt khoát rồi thôi nhau cho xong. Như trả Phục về với chàng. Như về với Như Cô đơn và buồn nản. Nhưng mà bình an hơn, thoải mái hơn là phải chấp nhận một thứ tình chưa đúng là tình như thế này. Như đỡ bản khoăn, và Như nhìn đêm xuống dần theo ánh trăng xuyên qua cửa sổ. Trăng ở độ sáng nhất lúc nửa đêm.

Hai người ngồi đối diện nhau trong quán kem quen thuộc. Như giữ bộ mặt bình thản đến độ lạnh lùng vì Phục đã chót thay đổi trong mắt Như.

Nàng hỏi:

- Anh hút thuốc từ bao giờ thế?

Phục lắc đầu:

- Không nhớ rõ. Hình như là một tuần hay một tháng gì rồi.

- Anh thay đổi.

- Tuổi trẻ mà Như.

Như gật đầu:

- Tuổi trẻ không thể giữ lâu được bất cứ một điều gì sao?

Phục nói:

- Cũng còn tùy cái điều mình muốn giữ hay không. Nhưng theo anh nghĩ, tuổi trẻ dễ bị đam mê lắm.

Như chớp mắt:

- Như anh.

- Có thể.

Như cười:

- Như thế thì (??) cho sự đam mê dễ dàng và chóng chán của tuổi trẻ.

Phục cười theo nàng:

- Như cũng đã thay đổi rồi đó.

- Bao giờ?

Phục nhìn người bồi đem ra ly kem chocolat cho Như:

- Bình thường Như chỉ thích ăn kem dâu. Hôm nay Như đã đổi kem khác.

Như mím môi. Nàng nhướn mắt nhìn Phục:

- Không thay đổi chả lẽ cả đời mình chỉ được hưởng có mỗi một thứ kem dâu.

Phục gật đầu:

- Thật đúng.

Như im lặng xúc từng muỗng kem nhỏ đưa lên miệng. Chát ngọt của kem làm chát đầu lưỡi của Như. Mình phải bắt đầu thế nào để Phục nói được những điều Phục muốn nói nhỉ? Thôi, đừng dẫu điểm nhau nữa. Người con trai ngồi đối diện Như với áo chemise trắng hiền hòa và mái tóc phủ xuống gáy, có một vài nét thư sinh yếu ớt mà Như đã yêu. Ánh mắt vẫn còn đầy vẻ si mê mà sao Như thấy khó chịu. Thật khó chịu.

Phục hút hết một điếu thuốc rồi lại tiếp tục hút điếu nữa. Như nhớ có lần Hảo bảo Như:

- Mi không tập cho hần hút thuốc cho có vẻ đàn ông đi. Con trai không hút thuốc trông... thộn lắm.

Bây giờ thì Như chẳng cần tập Phục đã biết hút thuốc rồi. Thuốc Phục hút có một mùi thơm ngai ngái. Khác với mùi thuốc mà Hưng hút. Như bỗng thấy mình so

sánh một cách kỳ cục. Phục chợt hỏi Như:

- Đi xi nê nhé, Như?

Như nói:

- Trễ rồi. Đi xi nê Như về không kịp buổi com chiều.

Phục nhìn đồng hồ:

- Mới có năm giờ. Giờ này chui vào xi nê đến bảy giờ rưỡi ra vẫn còn kịp giờ ăn chán.

Như thấy mắt Phục thành khẩn. Như mỉm cười gật đầu:

- Thì đi.

Hai đưa ra khỏi tiệm kem. Nắng hắt vào mắt Như gay gắt. Như thấy hài lòng với chính Như Nàng đã nghĩ đến chuyện để nói với Phục.

- Hôm qua Như đi nhảy.

- Như đã thay đổi rồi, cả tình cảm của Như cũng thay đổi nữa.

Chắc Phục sẽ ngạc nhiên. Nhưng mà Như sẽ bắt Phục phải chấp nhận chuyện đó. Chính Phục vừa nói với Như xong:

- Tuổi trẻ cần phải được thay đổi.

Như thế, tại sao Như không dứt khoát hẳn với Phục một lần cho yên lòng nhỉ?

Phục mua vé và hai người sánh vai nhau vào rạp. Cuốn phim đang ở đoạn cuối. Như nhìn, chưa hiểu rõ vai trò của nhân vật trên màn ảnh. Như ngả đầu ra thành ghế và bắt gặp vòng tay Phục choàng qua vai Như Trong bóng tối, Như chưa nhìn rõ mắt Phục.

Hai người ngồi lặng bên nhau một lúc thật lâu như thế. Như nghe hơi thở của Phục chột nhanh hơn. Nàng nghiêng mặt nhìn Phục và Phục bỗng ôm siết lấy Như Môi Phục lướt qua má nàng, rồi dừng ở môi Như ngẩn ngại. Như chột cười khẽ đẩy khuôn mặt Phục ra:

- Đừng hôn Như trong xi nê.

- Như sợ?

- Ừ! Sợ.

Phục thở nhẹ, giọng Phục đượm buồn:

- Như không yêu Phục.

Như lắc đầu:

- Không biết được. Như đang muốn thay đổi như Phục.

Phục kêu lên:

- Thay đổi, nghĩa là sao?

Như hắt mặt:

- Anh biết hơn Như mà. Cô bé hôm nào đi với Phục ở vũ trường? Anh cũng đang muốn thay đổi đó thôi?

Phục không cãi, chỉ nói:

- Cô ấy là bạn của Thúy.
- Như không cần biết là bạn của ai.
- Và Như cũng không cần biết người con gái đó.

Như hỏi:

- Tại sao?
- Tại tất cả đều không có gì để nói. Phục yêu có một mình Như.

Như so vai:

- Chưa phải là tình yêu đâu, Phục.
- Sao Như biết?
- Vì chúng mình còn trẻ quá. Anh đang bị thay đổi mà không nhìn thấy đó thôi.

Phục gật đầu:

- Như nói có lý. Như có vẻ cứng cỏi trong tình yêu hơn anh.

Như mỉm cười. Phục lại châm thuốc hút, thả khói bay mờ mắt Như Như nói:

- Thay đổi đi Phục.
- Thay đổi điều gì.
- Tình yêu.
- Của ai?
- Của hai đứa. Như trả Phục tự do để thử tìm cảm giác lạ Ở cô bạn gái đó. Nếu Phục yêu được cô ta thì chúng mình xa nhau.
- Còn không yêu?
- Thì trở về với Như.

Phục cười nhẹ:

- Như nói như tiểu thuyết ấy.

- Như cũng cười:

- Tiểu thuyết thật đấy chứ. Phục chả nói tuổi trẻ dễ đam mê và chóng chán là gì. Chúng mình quen nhau gần một năm nay mà tình cảm không tăng cũng không giảm. Cứ như là duyên số không đến gần được nhau. Như sợ một ngày nào đó bị Phục bỏ rơi. Buồn lắm.

Phục nắm nhẹ bàn tay Như, dịu dàng:

- Phục biết là Như không yêu Phục bao giờ. Những thân mật của chúng mình chỉ là do sự thích nhau mà có, phải thế không, Như?

Như chớp mắt:

- Như không biết được. Mà nhiều người đã nói với Như như thế.

Phục nhẹ nhàng:

- Vậy thì mình nên thay đổi cũng phải, Như ạ. Thay đổi để hiểu rõ lòng mình hơn. Một ngày nào đó Như có tình yêu, Phục nghĩ, sẽ đẹp và nồng ấm vô cùng. Chứ không phải là những ngày trầm lặng bình thản của chúng mình thế này. Tuổi trẻ dễ dàng thông cảm nhau. Như có đồng ý là kể từ nay, chúng mình sẽ xem nhau như bạn không?

Như gật đầu. Không ngờ buổi chia tay lại đẹp và cảm động đến thế. Tự dưng Như nghe nhẹ nhõm trong lòng. Thế cho xong. Cả hai đều thành thật với nhau, không ngại ngùng, không dấu diếm. Như hỏi Phục:

- Phục có thấy vui hơn khi ở cạnh người con gái đó?

Phục so vai:

- Vui hơn thì không có. Nhưng cô ta có những đam mê đến kỳ lạ.

- Cô ta yêu Phục?

- Không chắc.

- Thế thì Phục yêu cô ta.

Phục lắc đầu:

- Cô ta chủ động trong những lúc thân mật nhau. Phục thuộc loại con trai dễ đam mê mà thôi. Thật ra, Phục chỉ thích có Như.

Như mỉm cười, không nói. Hai người ngồi bên nhau đến hết cuốn phim. Phục chở Như về. Phục nói:

- Buồn ghê Như à.

Như hỏi:

- Có gì buồn?

- Tự dung. Làm như Phục vừa đánh mất một cái gì đó.

Như dịu dàng:

- Như cũng thế. Hình như mình vừa đánh mất đi một mối tình nhỏ, thật đẹp.

- Tình học trò.

- Ừ! Tình học trò.

- Thỉnh thoảng Như cho phép Phục đến thăm Như không?

Như nhỏ giọng:

- Dĩ nhiên. Chúng mình là bạn nhau mà.

Phục cười, chàng dừng xe ở đầu ngõ cho Như đi bộ vào. Như không nhìn Phục mà đi lầm lũi vào nhà.

Mắt Như sáng lên. Dáng quen thuộc của Hưng sừng sững trong tầm mắt Như. Như nói to:

- Đà Lạt quyến rũ anh lâu quá anh Hưng à.

Hưng mỉm cười, chàng nghiêm mặt ngắm Như:

- Sáu giờ tan học mà mãi tám giờ mới về đến nhà. Cô học trò này có vẻ yêu trường, yêu lớp hơi kỹ đấy.

Như nheo mắt với Hưng:

- Đâu phải tan trường sáu giờ. Chiều nay Như trốn hai giờ sau.

- Về bốn giờ?

- Chứ sao.

Hưng nhăn mặt:

- Lại có đứa nào dụ dỗ em đi chơi chứ gì?

Như gật đầu:

- Em ăn kem rồi đi xi nê Giờ mới về đến nhà.

Như nói xong đi thẳng lên lầu. Ngang phòng mẹ Như thấy mẹ đang lau mặt phấn. Mẹ hỏi vọng ra:

- Như về trễ thế con?

Như nói:

- Con đến nhà Hảo có chút việc ạ.

Rồi nàng đi nhanh về phòng. Một lọ hồng nhung đỏ thắm rực rỡ trên mặt bàn làm sáng hẳn căn phòng Như lên. Tấm carte mang tên Hưng với hàng chữ lớn:

"Quà tặng cho bé Quỳnh Như đó "

Như mỉm cười, hài lòng. Quà gì cũng chê trừ những bông hồng thì nhận gấp. Hưng biết Như thích hoa hồng mà. Anh chàng cũng khéo chọn lắm đấy chứ.

Như thay quần áo thật nhanh rồi đi xuống. Hà từ dưới bếp chạy lên nhìn Như:

- Hôm nay cô Như về trễ nhi? Cả nhà chờ cơm cô đấy.

Bảo ồn ào:

- Hình như có một nỗi buồn và một niềm vui trong mắt chị Như?

Hà bật cười, mắng Bảo:

- Mà nói như thằng điên. Cái gì là một nỗi buồn rồi lại một niềm vui được.

Như nói:

- Nó tưởng mắt em một bên cười một bên khóc đấy.

Bảo bĩu môi:

- Các chị không hiểu được câu nói của em rồi.

Hà nói:

- Mà dùng chữ "cao" quá tao không hiểu cũng phải.

Bảo nhún vai ngồi xuống bàn ăn. Hà mời mẹ vào ăn cơm. Như hỏi:

- Còn anh Hưng?

- Anh ấy vừa đi nhậu với bạn bè về, no rồi.

Như ngồi cạnh Hà, Bảo ngồi cạnh mẹ. Mẹ chợt hỏi Như:

- Như có muốn mua một chiếc xe đạp đi học không?

Bảo láu táu:

- Xe đạp Mỹ hả mẹ?

Chương 10

- Ủ!

Bảo lè lười:

- Khiếp, đi xe đạp quê chết.

Mẹ la Bảo:

- Mẹ hỏi Như chứ có hỏi con đâu?

Như nhìn mẹ, lắc đầu:

- Con không thích đi xe đạp, mẹ.

- Đi bộ mệt lắm.

- Con đi Bus

Bảo chen vào:

- Ý chị Như là mua P.C hay Honda Dame cơ đấy mẹ.

Như lườm Bảo, Bảo trơ trơ cười với Như rồi nói tiếp:

- Con là con trai. Cần xe hơn chị Như sao mẹ không nhắc nhở gì cả.

Mẹ nhăn mặt :

- Mua xe cho cậu để cậu đi suốt ngày ấy hả?

Bảo so vai:

- Có sao đâu mẹ, con trai đi chơi cũng chả mất mát gì. Chỉ lo mấy cô con gái.

Hà lườm Bảo:

- Im đi.

Bảo chun mũi trêu Hà. Mẹ nói với Như:

- Hôm qua bác Thái đi hỏi mua xe đạp cho con. Bác tính đặt tại hãng.

Môi Hà trề ra, nàng nắm tay Như dưới bàn. Như nói nhỏ:

- Mẹ đừng mua phí tiền. Con không thích đi xe đạp.

Mẹ nói:

- Nhưng bác Thái đã đặt trước. Bác có lòng tốt cho con, con không nhận bác buồn lòng.

Bảo nhãn mặt:

- Lòng tốt của bác đặt không đúng chỗ rồi.

Mặt mẹ hơi nghiêm lại:

- Dù sao thì con cũng nên nhận.

Như mím môi:

- Con không nhận đâu.

- Mẹ không muốn con cãi lời mẹ.

Hà chen vào:

- Như không thích thì thôi, mẹ nói bác ấy mua làm gì cho phí tiền. Bác tốt mà chẳng ai mang ơn.

Mẹ trừng mắt nhìn Hà giận dữ:

- Con không nên nói hỗn với bác Thái như thế. Dù sao...

Mẹ bỏ lửng câu nói. Hà cúi mặt lạnh lùng:

- Con không làm gì khác hơn được. Con không thích nhận lòng tốt thái quá của bác. Làm như bác âm mưu chuyện gì.

Mặt mẹ tái đi. Mẹ hỏi Hà:

- Con đã lớn rồi, có phải con đã bắt đầu không cần mẹ nữa?

Hà im lặng, mắt nàng ửng đỏ. Mẹ quay sang nhìn Như:

- Còn Như, con cũng nghĩ như Hà?

Như cắn môi:

- Con không nghĩ gì hết.

- Tại sao con từ chối nhận quà của bác Thái?

- Vì con không thích đi xe đạp, và vì con không thích bác cho con quà.

- Tại sao?

- Con không biết.

Mẹ nói dối:

- Được rồi. Mai mẹ nói bác ấy bỏ món quà ấy đi.

Như buồn buồn :

- Cám ơn mẹ.

- Đừng cám ơn mẹ. Mẹ biết các con đã lớn.

Hà nói nhỏ:

- Vâng, chúng con đã lớn thật. Nhưng đứa nào cũng vẫn cần có mẹ như những ngày còn bé.

Mẹ chớp mắt. Mặt mẹ dịu lại:

- Chỉ có các con là xa mẹ, bỏ mẹ mà thôi. Còn mẹ, mẹ lúc nào cũng ở bên các con.

Hà mơ màng:

- Con cũng mong như thế.

Mẹ thoáng buồn. Như nhìn Hà và thấy mắt chị ướt. Hà đã khóc. Mẹ đứng dậy bảo Như:

- Mẹ mong con sẽ đổi ý. Chiếc xe đạp chính mẹ đã chọn cho con. Vừa xinh và đẹp nữa.

Như cắn môi thật đau. Nàng nhìn theo bóng mẹ khuất ở cửa. Như thở dài:

- Tự nhiên Như lại có một món quà bất đắc dĩ.

Bảo xúi:

- Đừng thèm Như ạ. Ông ấy muốn lấy lòng Như đó. Bây giờ đổi chiến thuật rồi. Quay sang tâm lý chiến bọn mình.

Hà cũng nói:

- Như mà nhận chiếc xe là Như chấp nhận ông ấy trong căn nhà này.

Như lắc đầu:

- Em sẽ không nhận gì cả.

Mắt Hà sáng rực:

- Ít nhất cũng phải thế.

Ba chị em rời mâm cơm bước ra ngoài. Không thấy Hưng. Bảo nói:

- Anh ấy về rồi.

Như nghe buồn buồn. Hà hỏi Như:

- Hồi chiều mày đi chơi với Phục?

Như gật đầu:

- Đi xi nê.

- Vẫn còn yêu nó.

- Chắc là hết yêu rồi.

Hà cười nhẹ:

- Có thấy đầu óc thanh thoi chút nào không?

Như nhếch môi:

- Thấy một chút băng khuâng mát mát.

Hà xoa nhẹ ngón tay áp út của Như, mà mắt nhìn băng khuâng ra ngoài. Như nói:

- Anh Hưng thật buồn cười. Mới đến đã bỏ về.

Hà thở dài:

- Anh ấy đến từ sớm.

- Anh về bao giờ thế nhỉ?

- Hồi trưa. Anh Hưng ở phi trường điện thoại về sở cho tao bảo chiều đến, nên chiều tao về sớm đây chứ. Lúc ông ấy đến mặt đỏ như bay toàn hơi rượu. Tao phải pha nước chanh cho uống mới tỉnh táo.

Như nhăn mặt:

- Khiếp, vừa về đến Saigon đã đi nhậu.

Hà gật đầu:

- Ông ấy làm như không nhậu hôm nay, mai không có ai mời nữa vậy.

Có tiếng mở cửa và Hưng đã trở lại. Như nhìn Hưng và thấy chàng có vẻ thay đổi thật mơ hồ. Hưng ngồi xuống cạnh Như, hất mặt:

- Nhỏ này thấy anh về cái mặt tỉnh bơ.

Như hỏi:

- Không tỉnh bơ thì em phải làm gì?

- Phải tỏ vẻ mừng vui.

- Giả vờ cũng được nhé?

Hưng kéo tóc Như:

- Ừ ! Giả vờ cũng được. Cười thật vui đi anh xem nào.

- Cười giả vờ em sợ giống mếu quá. Không vui được anh Hưng ạ.

Hà cười to lên:

- Anh chả hỏi thăm xem hơn một tháng trời anh xa Saigon, Như làm gì có vui không? Có gì thay đổi không?

Hưng cười:

- Anh biết hỏi Như cũng không buồn nói mà. Trông cái mặt thế kia kia...

Hà nheo mắt:

- Giống như kẻ bị thất tình, anh Hưng nhỉ?

Hưng gõ lên đầu Như:

- Có người ta thất tình cô bé chứ cô mà thất tình ai?

Như rên lên:

- Anh làm gì mà "thù hận" Như kỹ thế. Vừa về đến nhà, chưa kịp hỏi han Như câu nào đã vội bỏ đi.

Hưng cãi:

- Anh đi lang thang ngoài đường cho tỉnh rượu để về gặp Như đây chứ. Thấy "quà" anh cho Như chưa?

Như gật đầu:

- Thấy rồi. Có cần Như cảm ơn không?

- Nếu thích thì cứ cảm ơn. Anh nhận.

Như bĩu môi:

- Còn lâu. Bồn phận anh là phải mang quà cho em, không mua em bắt đền cho chết ấy chứ.

Hưng bật cười, mắng đùa Như:

- Nói như con... lu lu ấy.

Như sụ mặt, dựa đầu lên thành ghế salon. Hưng rút bao thuốc để lên bàn. Như cầm bao thuốc của Hưng lên nghịch ngợm. Hưng nói:

- Châm hộ anh điều thuốc, Như:

Như nhìn Hà, nheo mắt:

- Tự nhiên anh Hưng có vẻ "lên" quá Hà ạ . Có chuyện gì vậy?

Hà so vai:

- Chắc lại tán được cô nào ở Đà Lạt sắp sửa đem khoe mình chứ gì.

Như gật đầu:

- Dám lắm chứ. Khoe đi anh Hưng.

Hưng cười cười. Như bật diêm châm thuốc cho Hưng. Hưng nhận điều thuốc trên tay Như, ánh mắt thoáng triu mến. Như cười giả vờ như không thấy Hưng nhìn nàng, Như quay sang nói chuyện với Hà. Hai chị em lại nói đến mẹ và người đàn ông sắp hiện diện trong căn nhà này bằng giọng đờm hằn học.

- Ông ta tro trẽn quá!

- Ông ta tưởng cho Như cái xe là Như nhận ngay vậy.

Hà thắc mắc:

- Mà sao ông ấy không cho thằng Bảo nhỉ.

Như nói:

- Tại Bảo con trai cho nó xe đạp nó không thích.

Hà lắc đầu:

- Không phải, chắc ông ta thấy Như có vẻ hiền nên lấy lòng trước.

Hưng chen vào câu chuyện hai chị em:

- Ai bảo là Như hiền?

Như vênh mặt:

- Em bảo
- Mèo khen mèo dài đuôi.

Như nói:

- Chứ sao. Em hiền với mọi người chỉ dữ với một mình anh thôi. Có thể mới được xe đạp chứ bộ.

Hưng hỏi:

- Ai cho em?
- Ông Thái.
- Thích nhỉ?

Như nhướn mắt:

- Anh tưởng em thích hả?

Hưng thản nhiên:

- Tự nhiên có người cho chiếc xe đạp chạy nhông nhông ngoài phố, không thích sao được?

Như bấu môi không nhìn Hưng. Hưng hỏi Hà:

- Ông Thái vừa đến đây hả Hà?

Hà lắc đầu :

- Ít đến lắm. Chỉ đón mẹ Ở sở.
- Mẹ đã tỏ ý gì với các em chưa?

Hà so vai:

- Chưa. Mà mẹ bệnh ông ta chậm chạp.

Hung cười:

- Mẹ yêu mẹ phải bệnh chứ sao em.

- Mẹ vừa mắng em với Như xong.

- Có chuyện gì vậy?

Hà hất mặt về phía Như:

- Như không chịu nhận chiếc xe đạp của ông Thái, và Hà cũng phản đối lòng tốt không phải chỗ của ông ta trước mặt mẹ luôn. Mẹ giận.

Hung nghiêm giọng:

- Hà với Như không nên làm thế. Mẹ bây giờ đang yêu và đang mặc cảm với các em. Đáng lẽ Hà và Như phải giúp mẹ để giải quyết chuyện của mẹ mới được.

Hà nhòm người lên:

- Nghĩa là em phải chấp nhận việc ông Thái ở với mẹ?

- Chính thế.

- Không đời nào.

Hà nói cứng rắn. Hung cười thật dịu dàng:

- Em phải hiểu mẹ hơn mới đúng Hà ạ. Em lớn rồi, phải nhìn sự việc bằng đôi mắt của một người lớn trong gia đình. Phải nhớ rằng mẹ còn trẻ lắm. Mẹ không thể ở vậy suốt đời bên các em được. Phải để cho mẹ sống với chứ. Em khát khe với tình cảm của mẹ quá, mẹ buồn.

Hà cắn môi nhè nhẹ. Cũng có lúc Hà nghĩ đến chuyện đó. Tình yêu của mẹ! Hà đã nghĩ đến ông Thái và tự nhủ nên chấp nhận ông ta trong căn nhà này. Nhưng sao mỗi lần nhìn mẹ đi với ông. Hà lại thấy ghét bỏ và bức tức kỳ lạ. Có lẽ nàng bị ám ảnh vì những ngày nhỏ dại của nàng bên cạnh mẹ và bố. Hạnh phúc quá sức. Nên Hà ghét ông Thái đã chen vào hạnh phúc ấy, mặc dầu bố đã chết.

Như thì không nghĩ như Hà. Nàng chỉ tưởng đến lúc mẹ lấy chồng mẹ sẽ quên Như và gần mẹ là Như muốn khóc thôi. Dù sao, Như vẫn thèm được thấy mẹ chi?

hiền hòa săn sóc các con hơn là săn sóc một người đàn ông khác.

Mắt Như lặng buồn. Hưng còn nói nhiều về mẹ. Chàng khuyên chị em Như và hùng hồn bên vực mỗi tình của mẹ với người đàn ông ấy. Như thấy mềm lòng vì

những điều Hưng nói. Có lẽ Như ích kỷ thật. Như không nên làm buồn lòng mẹ thật.

Hà đứng dậy ra sân. Hưng nhìn Như ngồi im trong ghế không chớp mắt:

- Như nghĩ lại xem. Rồi Như cũng phải lập gia đình, ở với chồng. Hà cũng thế, rồi Bảo cũng thế. Mẹ sẽ cô đơn đến chừng nào nếu không có một người thân yêu bên cạnh để an ủi lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau. Tuổi già buồn lắm, Như ơi.

Như chớp mắt, nàng nhìn thấy Hưng và khuôn mặt chàng thật gần gũi, thật thân thiết. Như thấy nghẹn ở cổ và nước mắt chực ứa ra. Nàng nói với Hưng:

- Em buồn lắm, anh Hưng.

Hưng xoa nhẹ vai Như, dịu dàng:

- Lúc nào Như cũng than buồn. Có phải Như vẫn bứt rứt vì mối tình của mẹ?

Như nói:

- Em không hiểu tại sao nữa. Em ích kỷ cứ muốn mẹ sống như thế bên em suốt đời.

Hưng hỏi lại Như:

- Liệu em có ở bên mẹ suốt đời được không?

Như gật đầu:

- Được.

- Em không nghĩ đến một ngày nào đó em sẽ theo chồng à?

- Còn lâu lắm.

- Lâu là bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm?

Như vuốt tóc:

- Em không biết nữa.

Hưng cười ngọt ngào. Nụ cười như xác nhận tuổi trẻ của Như Chàng nói:

- Nhiều lúc em như bà cụ.

Như nhỏ giọng:

- Cho anh hết chê em trẻ con.

- Em vẫn trẻ con dưới mắt anh, dù em bao nhiêu tuổi.

Như thở dài, nàng nhìn Hưng đăm đăm. Hưng hỏi:

- Có chuyện gì muốn nói với anh không?

Như cười thật buồn:

- Em và Phục hết yêu nhau rồi.

Hưng thở nhàn:

- Sao vậy?

- Phục yêu cô khác.

- Lâu chưa?

- Từ ngày anh đi.

Hưng nhìn Như trùu mến:

- Em có buồn không?

Như đan những ngón tay vào nhau:

- Có lẽ có. Nhưng mà thoải mái hơn những ngày trong tình yêu.

- Rồi em sẽ quên.

Hưng nói. Như nheo mắt:

- Em đã quên được rồi.

- Nhanh thế hở?

- Ừ !

Hưng hỏi:

- Vậy chiều nay đi chơi với ai? Ăn kem, coi xi nê với ai?

Như trở lại tinh nghịch:

- Đi với bạn trai của em.
- Ai thế?
- Anh biết để làm gì?

Hung nhún vai:

- Để biết.

Như cười:

- Em đi với Phục.
- Vẫn còn yêu Phục?
- Chả biết.

Mặt Hung nhăn lại. Như ngồi sát lại gần Hung hơn. Như hỏi:

- Anh tức đấy à?

Hung gắt:

- Việc gì mà tức?
- Em đi chơi với Phục để chấm dứt tình yêu.

Hung mắng Như:

- Nói như cái lương.

Như mỉm cười không cãi Hung. Hai người ngồi lặng bên nhau một lúc thật lâu. Hung đứng dậy:

- Thôi, anh về Như ạ.

Như nhìn ra cửa:

- Khuya rồi hử anh?
- Ừ ! Khuya.
- Anh về đi.

Hung bước ra cửa. Như ra theo chàng. Hà vẫn còn đứng sát ngay cánh cổng nhìn ra ngõ. Hung xoa đầu Hà:

- Anh về nghe Hà.

Hà nhích người ra cho Hưng mở cổng. Hai chị em đứng nhìn theo bóng Hưng mất hút. Như quay vào và Hà cũng lặng lẽ theo sau. Lên đến phòng Như thấy ấm trong lòng. Mười đóa hồng nở rộ trong chiếc lọ sứ thật đẹp. Như ghé môi hôn lên đóa hoa, mỉm cười thật dịu dàng...

Hảo đến vừa lúc Như ăn sáng xong. Thấy Hảo bước vào Như reo lên:

- A! Hảo.

Bảo bước ra, cười ròn:

- Mấy bà này thật buồn cười. Ngày nào cũng gặp nhau mà cứ làm như xa nhau lâu lắm ấy.

Như lờm Bảo, nằng ôm cánh tay bạn kéo vào nhà:

- Ăn gì chưa, bạn?

Hảo gật đầu:

- Rồi. Từ sớm chứ đâu có như mi.

Như cười hồn nhiên:

- Tại hôm nay chủ nhật mà. Sáng chủ nhật ngủ muộn ăn sáng trễ một tí có sao đâu.

Hảo nhìn Như hóm hỉnh:

- Chứ không phải hôm qua đi chơi với chàng về khuya quá nên sáng nay dậy muộn hả.

Như mím môi:

- Làm gì có chuyện đó, Hảo. Đi đâu về mới ghé tôi đây?

Hảo nháy mắt:

- Đi nhà thờ.

Như reo lên:

- Ngoan đạo quá nhi? Có chàng đưa đi không hay đi một mình?

Hảo ôm vai Như, ghé tai bạn nói nhỏ:

- Ta bỏ hết các chàng rồi. Sáng nay mới đi xưng tội xong. Tội tao nhiều quá, đầy đầu mi ạ. Xưng tội xong thấy bình yên ghê cơ. Nghe lòng mình thanh thản lạ lùng. Bây giờ là lúc để cho lòng mình thật trống rỗng như thế mà học thi Đậu rồi muốn nghĩ chuyện chồng con gì cũng được hết.

Như cười phá lên, cười thật vui, thật hồn nhiên:

- Hảo ơi, ta có cảm tưởng như mi vừa thay đổi.

Hảo gật đầu:

- Thay đổi thật rồi đấy chứ.

Hai đứa đu đưa nhau ngồi xuống ghế. Như rút cả hai chân lên mặt nệm, bảo Hảo:

- Tao cũng vừa thay đổi xong.

Hảo cười:

- Anh Hưng tỏ tình với mi rồi hử?

Như chớp mắt, mặt nàng nhăn lại:

- Cái ông Hưng gàn dở ấy thì nói làm gì. Càng ngày ông ấy càng coi tao trẻ con. Cứ đùa đùa, giỡn giỡn bực cả mình. Muốn giận mà không giận nổi. Làm sao đó.

Hảo cắn nhẹ sợi tóc trong hai hàm răng một cách nghịch ngợm:

- Và như thế vẫn chưa "có gì" giữa hai anh em?

Như lắc đầu:

- Chưa.

- Anh ấy muốn vờn mày như mèo vờn chuột.

Như sụ mặt:

- Tao có yêu anh ấy đâu mà sụ.

- Không yêu nhưng mong.

- Mong gì?

- Mong được nghe những lời tỏ tình thật ước từ mỗi chàng và thích thú được nhìn thấy chàng si mình mê mết.

Như so vai. Hảo nói:

- Biết đâu không phải vì một cái gì sâu kín khác. Chẳng hạn như mi cũng yêu anh Hưng. Yêu từ lâu lắm mà mi không nhận biết được, mi coi thường. Đến khi anh Hưng chợt mớm cái tình yêu ấy mi mới cảm thấy bị xáo trộn.

Như chớp mắt mơ màng. Nàng vẫn mơ hồ thấy một điều gì đó sắp đến với nàng. Có thể là Như cũng yêu Hưng nhưng chưa nhận thức được rõ ràng tình yêu ấy mà thôi. Như nói với Hảo:

- Đôi lúc tao không hiểu được lòng tao nữa Hảo à. Tao với Phục đã xa nhau thực sự rồi.

Hảo hỏi:

- Đứa nào mở đề trước.

- Tao.

- Phục không phản đối à?

- Lúc đầu thì có, nhưng sau đó Phục bằng lòng hai đứa xem nhau như bạn. Phục đang có một cô bồ mới. Cô nhỏ là bạn của Thúy em Phục. Hai người quen nhau trong dịp đi Mỹ Thọ Cô nhỏ dạn lắm. Tấn công Phục ráo riết đấy. Anh chàng thú nhận là yêu tao hơn yêu cô ấy. Nhưng mê cô ta hơn mê tao. Vì sao mi biết không?

- Cô ta đẹp.

- Cũng có thể. Nhưng theo lời Phục thì cô bé có vẻ "âu yếm" Phục hết mình. Cô bé biết khơi dậy sự đam mê trong Phục, nên Phục theo cô bé.

Hảo so vai:

- Đàn ông mà Như Đàn ông chỉ thích... chuyện đó.

Như cười:

- Vì mê mà Hảo bỏ hết đám con trai theo Hảo đấy hả?

Hảo lắc đầu:

- Tao chán chứ không hẳn vì ghét. Tự nhiên muốn tu tỉnh tâm trí để học hành ấy mà. Học xong rồi nghĩ cũng chả muộn.

Như choàng tay qua vai Hảo. Hai đứa ngồi bên nhau. Bảo từ trên lầu chạy xuống. Áo chemise ngắn tay màu xanh nhạt với quần tây đậm màu may rộng ồng một tí. Đầu tóc chải gọn gàng. Trông Bảo lớn hẳn lên. Vừa nhìn thấy Như và Hảo ôm nhau trong ghế, Bảo kêu ầm lên:

- Hai bà làm cái trò gì thế này. Ai trêu chọc, hiếp đáp gì đâu mà ngồi ôm nhau thê thảm thế?

Như buông Hảo ra, cười với Bảo:

- Lại đi đấy hả?
- Chủ nhật đẹp mà, Như.
- Mà cũng biết trời đẹp, trời xấu nữa sao?

Bảo nhăn mặt:

- Như làm như mình Như biết thưởng thức cảnh đẹp không bằng. Người ta lớn rồi nhé.

Hảo gật gù:

- Ủ ! Bảo lớn thật rồi đấy. Cao ghê đi.

Như nói:

- Tại nó ăn như trâu bò, làm sao không mau lớn nổi.

Bảo lắc đầu:

- Nói chuyện với mấy bà chị tôi chán quá. Cứ câu trước câu sau là tìm cách "kê" em không à.

Như hứ nhỏ, hỏi lại Bảo:

- Mà định đi đâu vậy?
- Đi chơi chứ đi đâu.
- Với ai?

Bảo trợn mắt:

- Chị hỏi cung em hả?
- Ủ !

- Đi với đào được không?

Như bữu môi:

- Con nào mà nó mê nổi mày. Cái mặt nhăn nhăn, nhở nhở trông phát ghét.

Bảo cười phá lên:

- Người nhà hay chê em vậy chứ con gái mê em thiếu gì. Đẹp giai này, học giỏi này. Lại cao ráo dư sức cho mấy cô mang guốc mười mấy phân cũng chưa bằng

em.

Như nói:

- Cao lớn như mày chỉ tốn cơm, tốn vải của mẹ, chả giúp ích được gì cho các chị cả.

Bảo nhún vai:

- Các chị sướng quá trời còn mong gì hơn nữa. Ra đường có người theo. Đi chơi có người đưa, người đón. Đi ăn có người sẵn sàng trả tiền. Lại tha hồ ồng ẹo, yếu điệu chê bai nữa...

Như hét lên:

- Thằng khỉ, im cái miệng mày đi. Nói cái giọng y hệt anh Hưng...

Bảo cười khi khi:

- Thì anh Hưng nói với em như thế chứ sao.

Như đuổi Bảo:

- Thôi, ông đi đâu thì đi đi.

Bảo nói:

- Hai chị lên nói chuyện với chị Hà cho vui. Bà ấy đang buồn ở trong phòng ấy.

Như mĩa mai:

- Tử tế nhỉ. Chắc lại muốn xe chị ấy phải không?

Bảo gật đầu:

- Không muốn xe Như đâu mà sợ.

Như lờm Bảo. Hảo hỏi:

- Ủa, Như mới mua xe đấy à.

Bảo nháy mắt :

- Xe đạp Mỹ đấy chị Hảo.

Hảo cười:

- Sao Như không lấy đi học?

Như ghét đi xe đạp. Quê chết người.

Hảo nói:

- Mấy con nhỏ lớp mình đi thiếu gì. Có xe đi sướng hơn đi bộ chứ.

Như nói nhỏ:

- Như thì không thích, thà đi bộ còn hơn.

Hảo la:

- Như điên quá. Không thích đi mà mua.

Như cười buồn. Như có mua bao giờ đâu. Tự dưng mà Như "bị" nhận một cách cưỡng ép như thế đó. Như đã đầu hàng những giọt nước mắt của mẹ, những lời

khuyên của anh Hưng để nhận chiếc xe đạp từ tay người đàn ông mẹ yêu. Như phải làm bộ vui mừng và phải nói những câu cảm ơn gượng ép cho ông ta vui lòng. Cả Hà cũng chấp nhận một sự việc đã đến trong gia đình. Đó là sự chấp nôi của mẹ với ông Thái. Mẹ nói:

- Dù mẹ có lấy chồng mẹ vẫn còn là mẹ của các con.

Hà, Như im lặng. Mẹ nói tiếp, giọng mẹ buồn buồn:

- Bác Thái đã giúp đỡ gia đình mình nhiều quá. Từ những ngày ba các con còn sống, bác đã là người thân thuộc nhất. Và bác lo cho mẹ, cho các con đủ thứ. Mẹ đi làm cũng là nhờ bác. Hà đi làm cũng nhờ bác. Và chuyện học hành của các con cũng nhờ bác nữa. Lương của mẹ không thấm gì với những chi tiêu trong gia đình. Không nhờ bác Thái đã hết lòng giúp đỡ, mẹ không biết sẽ phải xoay sở cách nào để lo đủ cho các con...

Mặt Hà lặng đi trong lúc Như nghe mình muốn khóc. Việc đã rồi. Như cũng phải nghĩ đến mẹ. Hà cũng phải nghĩ đến mẹ. Chẳng ai nói với ai, cả hai chị em nhìn nhau với ánh mắt dịu dàng. Hà nhỏ nhẹ xin lỗi mẹ rồi khoác vai Như về phòng. Thế là chấp nhận người đàn ông mẹ yêu trong gia đình. Và buổi sáng Như đã gượng vui nghe lời mẹ nhận chiếc xe đạp mới từ tay bác Thái trao cho Như không còn muốn nghĩ thêm một điều gì khác nữa. Định mệnh đã an bài cho mẹ yêu bác Thái, rồi lấy bác. Như đành chấp nhận, thế thôi.

Bảo đã dắt xe ra cửa. Như dặn Bảo:

- Trưa về ăn cơm nghe cậu út.

Bảo gật đầu:

- Yên chí, Như có thấy em bỏ bữa cơm nào đâu mà dặn với dò cho mất công.

Bảo đã ra khỏi cửa. Như rủ Hảo:

- Lên lầu chơi với chị Hà đi Hảo. Trưa ở lại ăn cơm với bọn Như nghe.

Hảo lắc đầu:

- Thôi, ở lại chơi với mi 1 lát rồi tao về.

Như nhăn mặt:

- Hôm nay chủ nhật mà. Ở lại đây đi. Bà cô đi Biên Hòa. Trưa chỉ có mấy chị em ăn cơm buồn chết được.

Hảo nói:

- Để trưa rồi tính.

Như gật đầu. Hai đứa đưa nhau lên cầu thang. Chưa vào đến phòng Như đã nghe tiếng Hà cất lên:

- Như đó hả Như?

Như nói to:

- Em với Hảo.

Cửa phòng mở ra. Hà vẫn còn mặc áo ngủ rộng thính, nàng mỉm cười:

- Hảo xinh quá! Lâu lắm không thấy Hảo đến chơi.

Hảo cười nhẹ:

- Ngày nào em với Như cũng gặp nhau ở trường.

Hà gật đầu:

- Ừ nhỉ ! Chị quên mất. Như, chiều nay mình đi ăn cơm ở nhà hàng Như biết chưa?

Như lắc đầu:

- Chưa. Ai mời vậy?

- Đố mày đố.

- Chắc lại anh Hưng.

Hà lắc đầu:

- Sai rồi. Mẹ mời.

Như kêu lên:

- Mẹ đi Biên Hòa rồi mà.

- Ừ ! Mẹ viết giấy để trên bàn tao. Chiều nay đúng sáu giờ chúng mình đến nhà hàng gặp mẹ. Mẹ mời cả anh Hưng nữa.

Như nói nhỏ:

- Biết anh Hưng có đến không mà mời?

Hà gật đầu:

- Đến chứ. Hôm qua mẹ gặp anh Hưng trước rồi.

Như liếc nhìn Hảo, không nói. Nàng kéo Hảo ngồi lên giường. Hà nói:

- Tao muốn ra đường một chút cho thoải mái mà ngại quá.

Như nói:

- Chị thì lúc nào cũng muốn ra đường.

Hà nhìn Như bĩu môi:

- Mày cũng có ngoan gì hơn tao đâu.

Như cười. Nàng nhìn Hảo đang lật từng trang sách một cách điệu dàng. Như thấy Hảo có vẻ thay đổi. Còn Như ! Như không hiểu Như có thay đổi được như

Hảo không? Nàng chợt nghĩ đến Hưng với những câu nói nửa đùa nửa thật của chàng. Lòng Như lại thấy nôn nao kỳ lạ, mong nhớ kỳ lạ. Như nói thêm :

- Hình như mình yêu Hưng...